

Viața studențească

REVISTĂ
A ASOCIAȚIILOR
STUDENȚILOR
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 10. VI. 1967

23

(232)

ADMITEREA

FRANCIS CHICHESTER – UN ULISSE MODERN

VÎRSTA MARILOR ELANURI – DINCOLO DE ECRAN

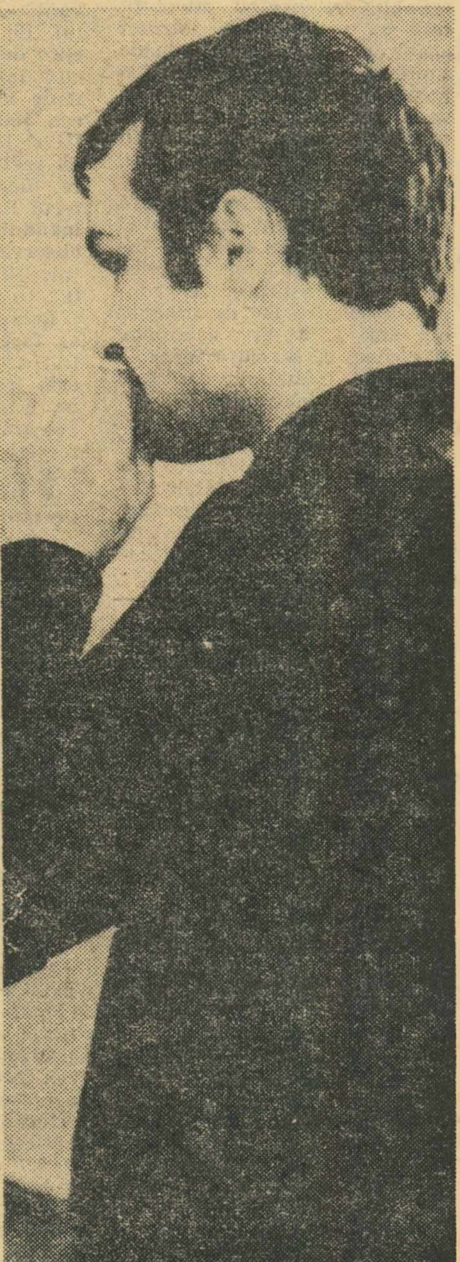
CURSURI UNIVERSITARE... ÎN JUNGLĂ
Reportaj din Vietnam

CRONICA MICROBISTULUI

EXAMENE

Consemnăm o sesiune care se desfășoară sub semnul unei exigențe academice. Examenele nu sînt întotdeauna publice, dar ele reprezintă un eveniment social. Prin prisma rezultatelor temporare se remarcă pregătirea serioasă și profundă a majorității studenților, înțelegerea înaltului ideal uman pe care trebuie să-l reprezinte în viață cei care se află astăzi pe băncile facultăților. Sînt însă și unele deficiențe de ordinul organizării examenelor și programării lor. Se pare că în sesiunea din vară se aglomerează prea multe examene, încît concentrarea laborioasă asupra materiilor care se verifică acum este dificilă și necesită un efort cerebral imens. Pe de altă parte, cursurile și tomurile bibliografice însumează adeseori sute și chiar mii de pagini greu de însușit atît în esență cît și în amănunt. Procesul lent de tipărire a cursurilor și manualelor produce serioase hiatusuri în pregătire, fapt care se reflectă în răspunsuri dezordonate și incomplete. Nu e mai puțin adevărat că unii studenți n-au reușit să depună un efort gradat și bine organizat, un efort matur de pregătire, de studiu, fenomen care actualmente generează inhibiții și lapsusuri.

Evident, goana după note, consemnate atît de aritmetic în statistici menite uneori doar să epateze, este un sistem demn de repudiat. Esențială e însă pregătirea pentru viață, pentru societate și pentru sine! Detașamentul de tineri, care își confruntă astăzi în amfiteatre cunoștințele ce se proiectează într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, își înțelege responsabilitățile sociale și prin fiecare răspuns bun, serios, documentat, se înscrie în efortul cotidian al întregului popor, de ridicare a științei și culturii românești pe cele mai înalte culmi ale civilizației spirituale.

● ÎN CE SECTOARE VOR PUTEA LUCRA EFECTIV STUDENȚII? OPERAȚII CALIFICATE SAU...? CARE VA FI PROGRAMUL DE LUCRU?

● CE SISTEM DE RETRIBUȚIE ESTE ȘI POSIBIL ȘI STIMULATIV?

● SCADE OARE RĂSPUNDEREA INSTITUȚIILOR DE ÎNVĂȚĂMÎNT?

● ÎN CE STADIU SE AFLĂ PREGĂTIRILE PENTRU PRACTICĂ?

La Conferința a VI-a a U.A.S.R. s-a discutat cu mult interes, iar la recenta plenară a Consiliului U.A.S.R. a fost reluată problema îmbunătățirii practicii studenților în producție, astfel încît aceasta să reprezinte un stagiu de activitate efectivă, să-i pregătească pe viitorii absolvenți pentru integrarea directă în ritmul producției, să-i familiarizeze cu cerințele viitorului loc de muncă și să-i ajute la însușirea unor deprinderi practice specifice profesiei. Faptul are și o deosebită însemnătate educativă pe linia cultivării din timp a unei severe discipline și a respectului pentru munca în producție.

În mod experimental, în vara aceasta un număr de studenți ai institutelor politehnice, de construcții și arhitectură **din țară vor fi, în timpul stagiului de practică, încadrați în producție în unele dintre cele mai mari unități industriale și de proiectare din București și din alte orașe ale țării.**

Modul concret în care se va aplica acest sistem de practică nu este încă definitivat. Indiferent însă cum vor fi precizate instrucțiunile, există unele probleme care trebuie să fie rezolvate din timp pentru a facilita succesul acestui experiment.

Practica de vară

ÎNTRE EPILOGUL ȘI PROLOGUL UNUI SISTEM

EXISTĂ O CONDIȚIE DE BAZĂ: STUDENTUL SĂ CUNOASCĂ O MESERIE

Încadrarea studenților în practică va fi posibilă doar la atelierele de turnătorie, precum și la atelierele prelucrătoare cu lucrul în regie. În sectoarele unde se muncește în acord este neavantajos atît pentru muncitori cît și pentru uzină să intercalăm practicanți.

Deși uzina este foarte aglomerată, pentru un număr de cîteva zeci de studenți care cunosc o meserie vom putea găsi locuri pentru experimentarea practicii retribuite.

Subliniez, *pentru studenții care au o calificare*, întrucît altfel ar fi puși în situația de a presta o muncă necalificată, fapt pentru care practica nu-și va atinge scopul. Credem că ea va putea fi efectuată în două schimburi, și, la cerere, chiar în schimbul trei.

Referitor la practica de vară obișnuită, aș menționa că pînă în momentul de față am încheiat convenția de practică numai cu Institutul de construcții pentru 140 de studenți din anii II și IV; așteptăm, și credem că nu va întîrzia — Institutul politehnic, de unde vin majoritatea studenților.

În condițiile existente, cei mai mulți vor face o practică de observare, participarea directă nefiind posibilă decît în echipele de reparații generale, la atelierele de turnătorie etc.

Ion BOJIN
Uzinele „Vulcan" — București

DREPTURI... DAR ȘI ÎNDATORIRI EGALE CU MUNCITORII

Vara aceasta, un lot de 40 de studenți vor putea lucra efectiv în secțiile calde ale uzinei noastre: turnătoria de oțel și fontă, la forjă etc. Ei urmează să fie încadrați în echipe, cîte unul, maximum doi, în funcție de mărimea echipei, unde vor lucra cîte 8 ore pe zi în schimbul I sau II. **Avînd sarcini de producție și fiind retribuiți pentru îndeplinirea lor, studenții practicanți vor trebui să răspundă aceloraşi îndatoriri ca și muncitorii.** Este necesar mai ales ca în contextul general de întărire a disciplinei să respecte regulile de muncă și conduită din uzină. Această cerință rămîne valabilă pentru toți studenții care vor face practică în vara acestui an. **Conducerea uzinei este hotărîtă să nu admită accesul în uzină al studenților care se abat de la aceste reguli, apreciind că se fac vinovați de încălcarea convenției de practică.**

În ce privește salarizarea, **institutiile de învățămînt superior trebuie să țină seama că, întrucît ea se va face la sfîrșitul stagiului, trebuie să le asigure studenților condițiile materiale corespunzătoare, mai ales că masa la cantină trebuie să capete consistența cerută de munca în turnătorie.**

Pe lîngă experimentarea noului sistem, o serie de probleme se cer rezolvate în privința practicii celorlalți studenți. A fost încheiată convenția de practică cu Institutul de construcții și este în curs de definitivare convenția cu Institutul politehnic, de unde vor veni, în două serii, cca 500 de studenți din anii III și IV. Ei vor face practică în secțiile reci, de prelucrare, unde mașinile și caracterul individual al muncii **nu îngăduie decît o practică de observare**, cu excepția operațiilor de lăcătușărie și montaj, unde pot interveni direct.

Relativ la această practică aș face următoarele observații: deoarece uzinei noastre îi este repartizat un număr mare de studenți, fapt care creează probleme de îndrumare și de încadrare în coordonatele practicii, **cadrele didactice trebuie să fie permanent prezente alături de studenți;** de asemenea, institutele să comunice din timp tabelele cuprinzînd numele studenților, al coordonatorilor din partea institutelor, al responsabililor de grupe studențești.

Ing. Gavril TORNIOȘ
Uzinele „23 August" — București

ÎNTREBĂRI CARE CER UN RĂSPUNS CLAR

Condițiile formulate de Uzinele **Tractorul** sînt, pe scurt, următoarele: încadrarea tuturor studenților în programul și disciplina uzinei, respectarea programului de 8 ore și acceptarea lucrului în trei schimburi. Uzina se obligă să plătească pentru munca efectivă, corespunzător cu volumul și calitatea lucrului prestat, fiind de acord în același timp, ca, în funcție de durata practicii, să li se rezerve studenților 1—2 săptămîni pentru trecerea în revistă a celorlalte secții. Potrivit cu nevoile uzinei, celor care vor dori să lucreze în decursul verii, dacă au avut o bună comportare, li se vor asigura în continuare condiții de muncă.

Considerăm că munca în trei schimburi este un deziderat greu de acceptat, iar în condițiile în care conducerea uzinelor afirmă posibilitatea ca toți studenții (cca 400) din anii II, III, IV să fie încadrați, **va fi dificil să se asigure îndeplinirea de către toți a unei munci calificate** — fapt ce generează de asemenea întrebări.

Capătă o anume acuitate problema retribuției. Cred că primirea bursei nu trebuie să fie condiționată de retribuirea muncii de către uzină, pentru că scade din valoarea stimulativă a acesteia, scade interesul pentru un efort susținut și nici nu-i distinge de ceilalți colegi ai lor.

De asemenea, insistăm ca îndrumătorilor — dintre cei mai calificați muncitori (pentru care să se găsească o formă de stimulare) — să le fie date grupe mici de studenți.

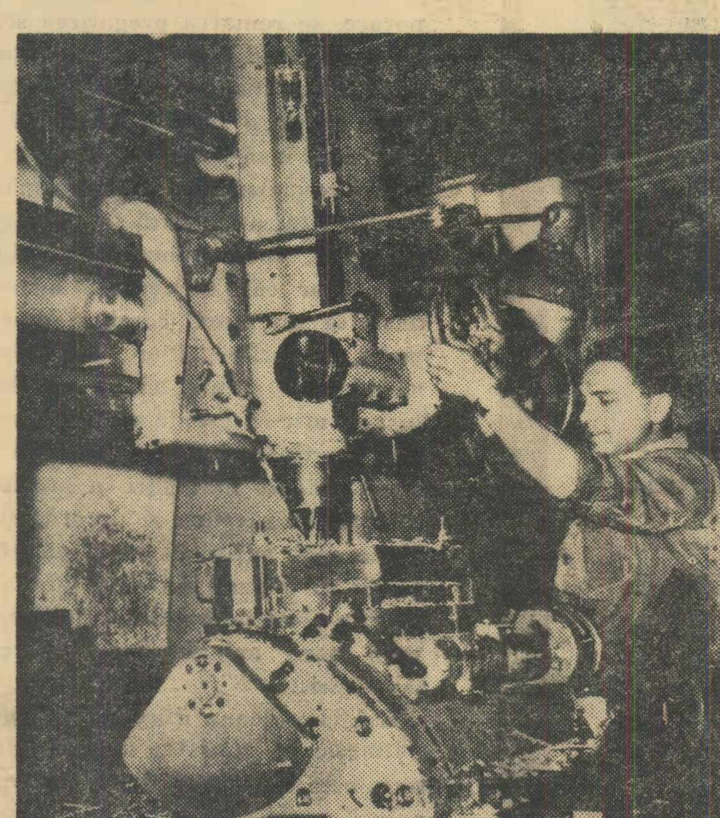
În vederea organizării practicii din acest an, s-au stabilit încă din luna ianuarie locurile de practică și pînă în momentul acesta au fost încheiate și convențiile care vor fi revizuite numai în acele unități în care se va experimenta practica plătită.

De asemenea, s-au adus îmbunătățiri substanțiale programelor de practică prin adaptarea lor la specificul și posibilitățile oferite de locurile concrete de practică.

În stabilirea îndrumătorilor de practică s-a urmărit eliminarea unor lipsuri existente în anii trecuți prin desemnarea unor cadre de specialitate cu pregătire inginerească.

Studiem, de asemenea, tematica unor lucrări de practică ce urmează să fie abordate individual și critic de către studenți și care în afara colocviilor de practică să dea o finalitate optimă stagiului de practică.

Prof. dr. Ion DAMIAN
prorectorul Institutului politehnic—Brașov

OPINIA REDACȚIEI

● **Unitățile industriale desemnate pentru experimentarea unui nou sistem de practică ar putea fi în parte degrevate în perioada respectivă de asigurarea și îndrumarea practicii generale.**

● **Avînd în vedere că stagiul de practică se efectuează după o sesiune dificilă de examene, este necesar ca studenții să fie încadrați în schimburile I și II.**

● **Organele competente pot stabili un procedeu echitabil de retribuire a muncii studenților, independent de dreptul la bursă, care să-i cointereseze.**

● **Întreprinderile pot studia posibilitatea angajării în continuare, benevole, pe timpul verii a acelor studenți care au obținut bune rezultate în practică și nu au restanțe pentru sesiunea de examene din toamnă.**

● În privința organizării practicii de vară generale a studenților se constată:

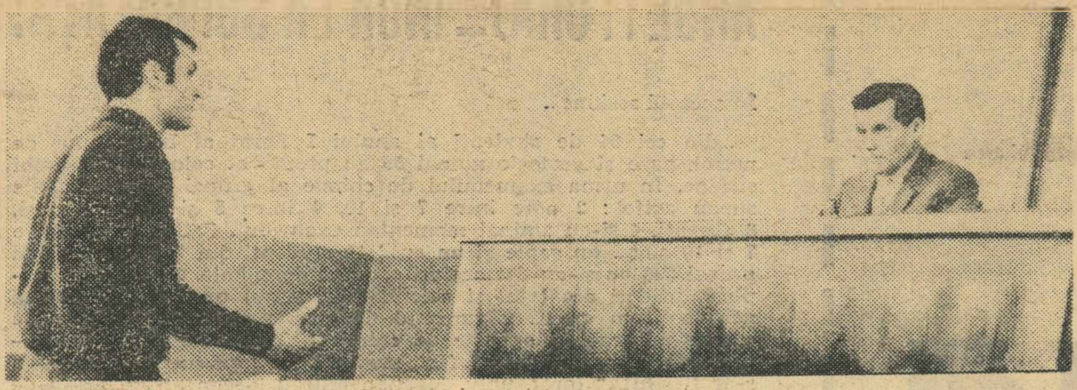
Deși pînă la începerea stagiului a rămas puțin timp, unele institute, după cum ni se semnalează, nu s-au preocupat de încheierea convențiilor de practică. Se scontează, în prea mare măsură, pe experiența anilor trecuți, fapt ce explică inerția manifestată în găsirea unor soluții eficace pentru îmbunătățirea practicii. Deficiențele grave ale acestei „experiențe" au fost analizate de revista noastră în numerele sale din aprilie a.c.

Este necesar ca, neîntîrziat, să fie stabilite grupele de practică, să fie desemnați îndrumători dintre cadrele de specialitate, chiar și cu riscul prelungirii pentru aceștia a activității de îndrumare.

O mai mare preocupare pentru găsirea unor sectoare de muncă corespunzătoare, pentru adaptarea programelor de practică la posibilitățile concrete oferite de întreprinderi ar putea micșora în apropiatul stagiu procentul celor ce fac o practică de observare, atît de ineficace pentru însușirea profesiei de către studenții din anii mari.

Vara aceasta se vor experimenta, cu cîteva sute de studenți, noi criterii de desfășurare a practicii. Totuși, pentru ceilalți — MII DE STUDENȚI — institutele au datoria de a face totul ca apropiatul stagiu de practică să nu reprezinte în continuare timp irosit.

Pagină realizată de Georgeta RUȚĂ

DIALOG ÎNTRE PROFESOR ȘI STUDENT

Pentru fiecare student un examen înseamnă un dialog intim cu profesorul său. Cu toate reticențele celui dintîi, acest dialog se iscă oricum, ca element dialectic esențial în pregătirea pentru viață. Obligativitate reciprocă — dialogul profesor-student începe să funcționeze mai intens, de o vreme, adică să pornească din prima zi de curs și să se încheie cu punerea notei. Acesta este într-adevăr un dialog complet, eficient.

Un raid prin sălile de examen, cu blocnotesul și aparatul de fotografiat, a fost în măsură să ne ofere anume concluzii.

La Facultatea de drept (fotografia de sus), conf. dr. FRANCISC DEAK *ne-a declarat că „dialogul" este uneori privat de datele necesare bunei lui desfășurări. Așa, de exemplu, studenții se plîng de faptul că lipsesc cursurile de Drept civil publicate de Editura didactică și pedagogică, acum 3 ani, într-un tiraj simbolic, cumpărat imediat de avocați, ziariști și funcționari. Nu neglijăm nici faptul că de acest manual au nevoie și aceștia, dar el a fost redactat în primul rînd pentru studenți. Dacă acest curs ar fi reeditat într-un tiraj corespunzător, studentul ar avea posibilitatea să „dialogheze" mai competent cu profesorul lui. E o sugestie pentru viitor.*

Studentul Gh. Popescu, *din anul III, care a luat nota 7 la Drept civil, ne-a mărturisit că secretul unei note mari este pregătirea la seminarii. El nu s-a prea pregătit cu consecvență, așa că... „Dialogul nostru cu profesorii nu poate fi unul prea... consistent", de vreme ce programa ne încarcă cu discipline adesea nejustificate.*

Prof. univ. DIMITRIE MACREA, *membru corespondent al Academiei, ne spunea că examenul de gramatică istorică este considerat de mulți foarte greu. Același lucru ni-l spuneau și studenții anului III (Română, Univ. București).* Negoescu Maria : *Foarte greu... Foarte greu pentru că va trebui să vină și în toamnă. — Dacă înveți progresiv și faci exerciții, totul e cît se poate de simplu, sînt de părere Maria Covasnii și Mihai Morariu. Au luat notele 10 și respectiv 9. — Este o disciplină frumoasă și absolut necesară în cunoașterea limbii noastre, conchide profesorul Macrea. Cei mai mulți cunosc materia, așa că am avut un dialog... plin.*

Din caietul cadrelor de asociație de la Facultatea de chimie, care fac permanență la sediu, am notat : „„Am marcat ca o coordonată generală nu atît notele la limită și sub limită, cît mulțimea absențelor. În cantitatea de absenți (sic !) au excelat grupele anului IV; la Organică, grupa 918, din 18 lipsesc 8, la Biochimie s-au prezentat mai puțin de jumătate din grupă". *Semnează* Ioana Demetrescu. *În aceste cazuri „dialogul" nici n-a avut loc !..*

Foarte interesant modul de a examina al profesorului Petre Spacu, *la Chimie anorganică (grupa 910, anul II), care căuta necontenit să treacă de la judecățile teoretice la procedeele tehnice care se aplică în industria noastră chimică (fotografia de jos).*

În acest fel dimensiunile exigenței înscriu cu exactitate cumulul de cunoștințe al studenților.

...Dar sesiunea este în plină desfășurare. Vom surprinde în numerele viitoare alte imagini și alte probleme ale actualei sesiuni.

— Să vedem...

— Astfel că...

— Un moment...

— Păcat, putea fi 10...

EXAMENE CU PUBLIC

În ultimă instanță, toate cursurile predate într-un institut de artă converg (sau ar trebui să conveargă) către același scop : formarea respectivului student pentru examenele ce vor urma ; adică acelea susținute pe tot parcursul carierii în fața publicului. Publicul reprezintă pentru artist acel juriu imens, care în ultimă instanță hotărăște dacă este chemat sau nu pentru cariera îmbrățișată. Ținînd cont de toate acestea, apare cu atît mai binevenit obiceiul instaurat de cîțiva ani la Conservatorul bucureștean ca la examenele studenților din ultimii ani să aibă acces și publicul. Anul acesta, cei ce doresc să îmbrățișeze cariera de dirijat-cor au prezentat acest examen în sala studioului conservatorului. Coriștii nu erau alții decît colegii lor de la secția pedagogică. Examen, spectacol, colegii cu care ai fost zi de zi la cursuri și pe care trebuie să-i dirijezi — iată tot atîtea motive care fac ca emoțiile să crească. În aceste condiții studenții-dirijori „s-au ținut bine". Anatol Goreaev are de partea sa o experiență mai vastă în calitate de dirijor ; astfel el a apărut mai sigur pe sine, mai ales în „Lugojana" de Vidu. Răzvan Cernat a impresionat îndeosebi prin vizibila sa chemare pentru această artă avînd o gestică plastică și sigură, și beneficiind de o „mînă" de dirijor remarcabilă. I-am sugera pentru viitor să se ocupe și de dirijatul orchestral. Un temperament deosebit, dublat de multă precizie, Gheorghe Oprea a cucerit cascade de aplauze ca și colegul său Nicolae Racu, sensibil și muzical. Singura reprezentantă a sexului... frumos, Gabriela Munteanu ne-a amintit de excelenta dirijoare bulgară Sviatoslova Boiadgeva, care a condus nu de mult ansamblul Operei din București.

Studenții secției pedagogice care au alcătuit corul au dovedit multă bunăvoință însă au prezentat în afară de unele lacune vocale, desigur necondamnabile, deficiențe muzicale incompatibile cu un absolvent de conservator, cîntînd fals, de multe ori neritmic. Și iată-ne, în continuare, în sala conservatorului ; iarăși public, iarăși profesori, deci iarăși emoții. O parte din studenții secției de compoziție și-au „susținut" lucrările cele mai reprezentative în domeniul muzicii de cameră. Anton Dogaru și Dan Buciu au prezentat fiecare cîte o sonată de pian, ambele cunoscute de la sesiunea științifică a cadrelor didactice. Ca și atunci, lucrările s-au bucurat de un deosebit succes. Cu totul remarcabilă este activitatea polivalentă a acestor doi studenți ; Dan Buciu promite a deveni pe lîngă un compozitor talentat și un serios muzicolog, ca și Anton Dogaru, care pe deasupra urmează în paralel și secția de dirijat, fiind în același timp și un excelent pianist. De fapt la producția de cor de care am vorbit mai sus el a asigurat acompaniamentul pianistic.

În aceeași seară Grigore Nica cu a sa sonată de pian, foarte apreciată, ne-a dovedit încă o dată aspirația compozitorului spre construcția monumentală. Dan Mercureanu. Cornelia Tăutu și Dan Ștefănică sînt absolvenții secției de compoziție din acest an. Ceea ce ne-a bucurat deosebit la acești trei compozitori este conturarea unor personalități distincte. De fapt, Dan Mercureanu și-a prezentat sonata pentru vioară și pian la numai cîteva ore după ce repurtase un strălucit succes cu aceeași lucrare în Polonia. Ca o trăsătură distinctă a întregului concert apare predilecția tuturor tinerilor compozitori către motivul specific românesc. Lucrările au întrunit adeziunea unei săli formată din persoane avizate, receptive la căutările studenților-compozitori, căutări fondate pe un studiu temeinic și nu pe elucubrații sterile de care din păcate a fost invadată muzica actuală în multe țări ale lumii. Avem deci toate motivele să fim optimiști !!

Cristian **MIHAILESCU**

„SĂ-I DĂM DRUMUL DON' PROF'SOR CĂ LA CINCI AM BILET LA „MONDO CANE"!

Motto :

„Orice mică-asemănare
Nu e chiar o întîmplare"

Soneria sună impertinent. După cîteva minute un tînăr „visător" reuși să se-ntoarcă pe partea cealaltă. După alte cîteva minute soneria tot mai suna. În sfîrșit, tînărul mofluz și buimăcit catadicsi întru deschiderea ușii.

— Bună ziua, domnule Popescu, mă scuzați că v-am deranjat, dar, știți, e ziua examenului.

— Vai, don' profesor, nu m-ați prea deranjat, ținînd cont și de faptul că eu trebuia să vin la facultate, dacă nu mă-nșel pe la ora 9.00.

— Eh, nu-i nimic. Era mai rău dacă nu vă găseam acasă.

— Atunci să-i dăm drumul don' prof'sor, că la cinci am bilet la „Mondo Cane".

— Nu, nu, lăsați, nu mă incomodează ținuta dv., numai că ar fi mai bine să discutăm la masă.

— De acord. Sper să nu vă supere harababura asta rămasă de la „ceaiul" de-aseară. Poftiți scaunul.

— Lăsați, stați dv., pentru că aveți de scris, eu pot sta și-n picioare. Așaa... va să zică aveți examen la istoria literaturii. Un moment să-mi scot hîrtiile imaculate. Așaaa... uitați-vă la ele, sînt cu partea lucioasă în jos. Acum trageți o hîrtie.

— Pot să-mi pun mîna la ochi cînd trag biletul ?

— Desigur. Sînteți liber să faceți orice.

(urmează o pauză de confruntare a norocului cu destinul)

— Am tras.

— Nu e bun, ați nimerit un decar de pică de-alături.

— Atunci acesta.

— Acum vă rog să vă scrieți subiectul pe care-ați fi dorit să-l tratați. Aveți aici cursul meu, niște conspecte migăloase, un glosar de nume și alte cărți din care să puteți extrage un titlu minunat. Poftiți și stiloul meu. Țigările sînt aici. .

— Mulțumesc. Știți, aș fi vrut să vorbesc despre... știu eu ?!... despre literatură în general.

— Evrica ! Perfect. Dați-mi carnetul : zece.

— Mii de mulțumiri, don' profesor.

Ușa se deschise și se închise scurt. În cameră continua să fie cald și liniște. După cîteva clipe un zbîrnîit puternic sparse tăcerea ca pe o gheață.

Un deget cu ojă apăsă pe un anumit buton al ceasornicului, iar o voce caldă se coborî emotiv spre urechile odorului :

— „Hai, Licușor, mamă, e șapte și cinci, scoală-te, azi ai examen !"

Dumitru **BUJDOIU**

Poltiți ! Allegro vivace

De profundis.

Dragă Costică, eu știu ce știi tu, dar vreau să-ți demonstrez ce nu știi ! Contrazice-mă !

Asta e !

Repetiții, repetiții pînă la toamnă...

În imaginile de mai sus am surprins aspecte de la examenul grupei 534, anul III, Mașini hidraulice și pneumatice (Institutul politehnic București) la Mecanica fluidelor. Cu toată obiectivitatea, un examen foarte greu, materie multă și destul de dificilă prin gradul ei de abstractizare, dar nu imposibil de însușit. Asimilarea ei dă astăzi, mai mult ca oricînd, calitatea plenară de inginer. **„Țara are nevoie de ingineri buni, care gîndesc, nu de roboți"** — spunea în toiul examenului acad. prof. Dumitru Dumitrescu.

Din nefericire, grupa de studenți, fără a-i contesta posibilitățile de memorizare, nu a satisfăcut în planul gîndirii mature.

L-am surprins pe acad. prof. Dumitru Dumitrescu în efortul dezlănțuit de a face din acest examen în primul rînd unul al maturității spirituale, creatoare.

„Dirija" asemenea unui mare șef de orchestră.

ANUL I FORAJ... ÎNCĂ LA SUPRAFAȚĂ!

În această sesiune...

...din cei 84 de studenți ai anului I Foraj al Institutului de petrol, gaze și geologie numai 59 au promovat colocviul de limbi străine. În urma examenului de chimie al grupei 265 statisticile sunau astfel : 2 note între 7 și 10, 4 între 5 și 6, 3 respinși, 8 absenți, 4 și-au amînat momentan examenul. Calificativele între 7 și 10 sînt... **un șapte** și **un opt** ! 10 studenți din totalul de 22 ai grupei 266 nu și-au dat același examen de chimie. Adăugați 3 respinși, scădeți din total și calculați procentul promovaților. Nouă ne vine cam greu... „Examenul de chimie cuprinde un curs de chimie generală și o parte de chimie fizică. Nu prezintă dificultăți ; dacă materia ar fi fost studiată, în mod cert, la examen s-ar fi știut..." (prof. univ. Marțian Murgu, decan al Facultății de foraj). Din 41 de studenți ai grupelor 267 și 268 doar 26 au promovat geometria analitică (13 și 13 — frățește !). Ceilalți, fie au absentat, fie au fost respinși. Unul singur a anunțat că va da cu altă grupă.

Ne-am propus, avînd în vedere situația deosebită a anilor I, să urmărim cum au reușit conducerea facultății și organizațiile de tineret să ajute integrarea noilor colective în ritmul vieții universitare. Și ne-am oprit, mărturisim, întîmplător, asupra acestui an de la I.P.G.G., în stratigrafia căruia întreprindem un sondaj menit să reliefeze piedicile care-i situează pe mulți dintre viitorii ingineri în zonele superficiale ale studiului.

Tovarășa asistentă Suciu Costela, de la catedra de chimie generală, lucrează cu două grupe ale anului I (267, 268). Seminarizîndu-le, dînsa a ajuns la concluzia că au o pregătire profesională mult mai slabă decît ceilalți ani, extrem de puțini fiind studenții care colaborează la reușita seminarului. Cauza ? La examenul de admitere s-a intrat cu note foarte mici — de la 5. Apoi, în semestrul I, la această disciplină pregătirea se reduce la numai două ore de lucrări practice pe săptămînă, iar studenții nu au încă deprinderea să muncească la nivel universitar... **„Poate că este și lipsa de timp o cauză. Dar cei mai mulți studenți nu-și dau interesul"**. Înainte de examenul din iarnă s-a făcut o verificare a cunoștințelor acumulate în orele de laborator și lucrări practice : dintr-o subgrupă de 10—11 oameni un singur student a luat 9, altul — un 5, atribuit **„pentru muncă și nu pentru cunoștințe"**, iar restul, nota 4. La examen, din grupele de aproximativ 20 de studenți au trecut 6—7.

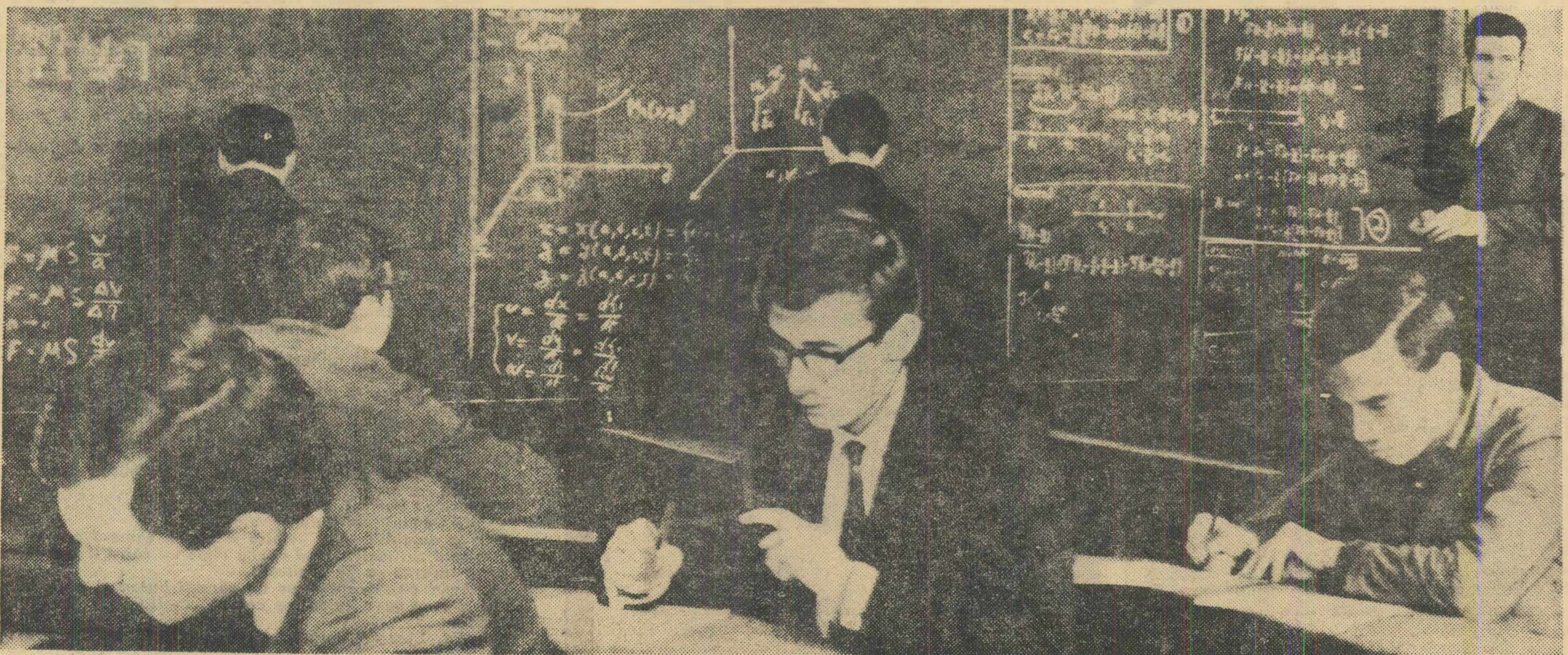
În continuare. **„La mineralogie, din 84 de studenți cîți are anul, numai 27 au promovat"** (profesor Mastacan Gh. — șef de catedră). Și din nou ni se relevă condițiile lejere de intrare. Cu toate că li s-au pus la dispoziție ore de consultație și laborator, prea puțini le-au frecventat. Apoi, faptul că studenții nu depun nici măcar un efort minim pentru a studia, arată că conștiinciozitatea profesională este scăzută. La cele două examene din sesiunea din iarnă mulți candidați n-au vrut să se prezinte nici după **„lămurirea"** lor de către unii membri ai consiliilor A. S. **„N-au avut timp să se pregătească"** (?), ne informează președintele A.S. pe institut, asistentul Scripcaru.

Iată și motivarea decanului facultății, tov. Marțian Murgu : În primul rînd seria din acest an I este mai slabă decît celelalte. Pe de altă parte, rezultatele slabe se datorează și faptului că unele cadre didactice cer prea mult de la studenții de anul I : mineralogia este un curs informativ, de cultură generală, dar profesorul pretinde cunoștințe vaste de specialitate, de care adesea nu are nevoie un inginer de foraj. Deși profesorului titular i s-au sugerat eliminările unor fragmente mai anevoioase, acesta n-a ținut seamă de nici o propunere. La celelalte materii rezultatele sînt **„normale"**. Problema fundamentală însă care ne dă de gîndit este atitudinea generală a anului — delăsătoare — și faptul că organizația de tineret lucrează mai greu, nu dispune de autoritatea pe care ar trebui s-o aibă.

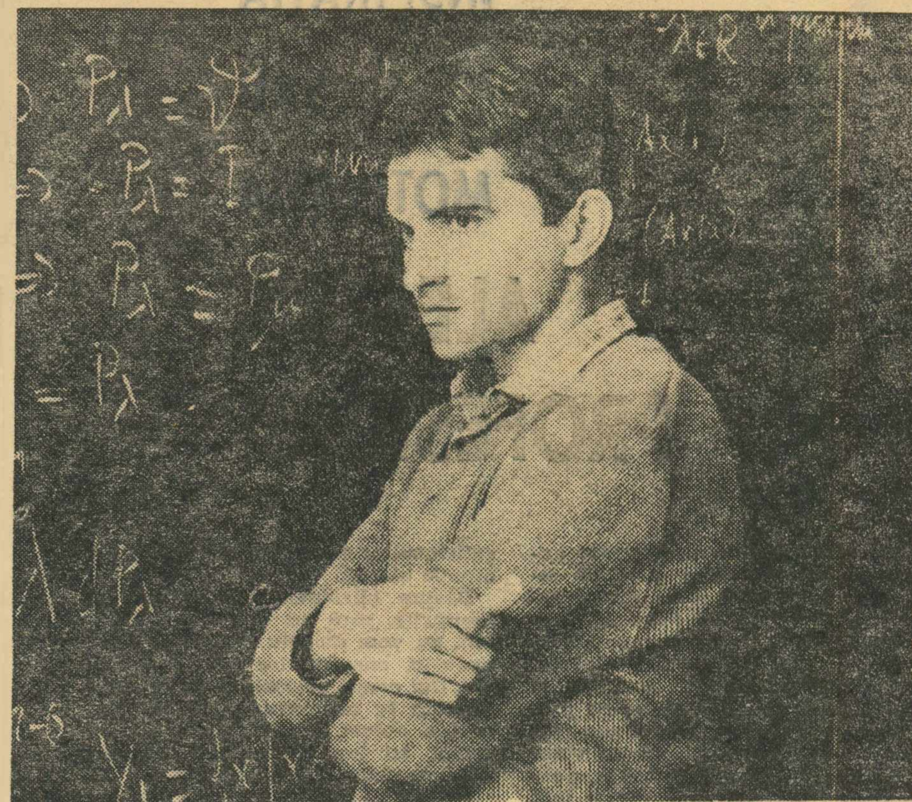
Ce spun organizațiile de tineret ? Secretarul U.T.C. al anului I, Zorzan Andrei, ne-a răspuns scurt : **„Mineralogie ? Materie multă și ore puține de predare (? !). Chimie ? Lipsa de seminarii de pe semestrul I... Apoi... nu s-a învățat. De ce nu s-a învățat ? Fiindcă studenții s-au încrezut în sfatul celor din anii mai mari că materia se poate asimila în** sesiune. **Măsuri pe linie de organizație sînt greu de luat, deoarece între membrii anului nu există o coeziune. Cadrele U.T.C. sînt fără experiență și nu știu cum să lucreze"** (din biroul pe an au fost schimbați doi tovarăși : Năstase Natalia și Constantin Petre).

Președintele A.S. al I.P.G.G. e de altă părere : nu numai organizația de tineret poartă vina, ci și decanatul. Indiferența nu este o stare înnăscută, ci provocată. Colaborarea și eforturile **comune** mai susținute, mult mai susținute, dintre U.T.C. — A.S. și corpul didactic, în frunte cu conducerea facultății ar înlătura sigur starea creată. Acum răspunderile **„se pasează ca o minge"** între decanat și organizație. **„Decanatul și profesorii au mult mai multe mijloace de a-l determina pe student să muncească (bursa, scoaterea din cămin). După opinia noastră, dacă s-ar fi lucrat într-adevăr cu fiecare student în parte, rezultatele ar fi fost altele, deci mult mai bune"**.

D. BARBULESCU

ADMITEREA

Care sînt exigenţele concursului de admitere ? Ce deficienţe se observă de obicei ? Există suficient timp pentru a mai repeta o dată materia ? Asupra căror capitole trebuie să insistăm ? Ce ne pot recomanda profesorii pe care, poate, îi vom întîlni în comisia de admitere ?

Sînt întrebări fireşti la care desigur fiecare dintre voi căutaţi un răspuns. IATĂ-L !

CONSTATĂRI UTILE... NU NUMAI PENTRU CANDIDAŢI

Prefer să menţionez la început unele consideraţii generale în legătură cu examenul de admitere, importante mai ales pentru Ministerul Învăţămîntului şi pentru profesorii din licee. Apreciez pozitiv faptul că, anul acesta, concursul de admitere se desfăşoară la scurt timp după examenul de bacalaureat. Astfel, va fi evitat un fenomen dăunător manifestat în anii cînd admiterea avea loc la sfîrşitul verii şi anume : existau absolvenţi ai liceului cu o pregătire slabă, care printr-o „dopare" de trei luni reuşeau să acumuleze momentan o sumă de cunoştinţe. După admiterea în facultate însă se resimţea serios fondul superficial de cunoştinţe.

Pentru sporirea exigenţei, sînt de părere că tipul de probleme date la examen trebuie schimbat în fiecare an. În orice caz, anul acesta în institutul nostru o vom face. **De asemenea, personal am îndoieli asupra oportunităţii examenului la botanică (Facultatea de silvicultură), întrucît nu este un obiect care să reflecte capacitatea de orientare într-un domeniu mai larg.** Pentru viitor propun înlocuirea acestei discipline cu fizica sau chimia. Tot în legătură cu prevederile pentru examenul de admitere, socotesc că ponderea actuală a mediei de la bacalaureat în calcularea mediei de admitere este prea mare.

În calitate de secretar al comisiei de admitere şi de cadru didactic, avînd prilejul să observ multe generaţii de candidaţi şi studenţi, m-am convins că orientarea tinerilor către o anume profesiune este o problemă care ar trebui să fie mai bine rezolvată. Foarte mulţi candidaţi se orientează după numărul celor înscrişi, ceea ce explică fenomenul de înscriere în ultimele zile sau de transfer de la o secţie la alta în ajunul examenului de admitere.

Pentru candidaţii din acest an vor fi poate utile următoarele constatări ale comisiei de admitere de anul trecut privind nivelul de cunoştinţe al candidaţilor.

La matematică, candidaţii nu cunosc în suficientă măsură noţiunea de logaritm, operaţiile cu logaritmi, puteri şi progresii ; nu cunosc la nivel corespunzător noţiunile de calcul diferenţial şi integral (limite de şiruri şi funcţii, calculul integralelor etc.). Nu se scrie corect soluţia generală la ecuaţiile trigonometrice ; nu se cunosc noţiuni ca **medie aritmetică, medie geometrică, expresii conjugate** etc. Există lipsuri în exactitatea calculului algebric şi trigonometric ca de exemplu :

Se scrie : $\sin 3x = 3 \sin x$

Se scrie : $\sin^2 \alpha + \sin^2 \beta = 2 \sin^2 \frac{\alpha + \beta}{2} \cos^2 \frac{\alpha - \beta}{2}$

La fizică unele relaţii fundamentale au fost incorect reţinute şi în consecinţă nu au putut servi la rezolvarea corectă a problemelor sau la tratarea corectă a subiectelor. S-au observat, de asemenea, dificultăţi la utilizarea unităţilor de măsură, necunoaşterea de către unii candidaţi a unităţilor de măsură şi a definiţiilor lor pentru principalele mărimi fizice, cît şi a relaţiilor de transformare. Atragem atenţia asupra exprimărilor şi interpretărilor greşite, confuze, asupra tratării incomplete a subiectelor şi a confundării subiectelor.

Conf. univ. Enric SILIANU
Catedra de Teoria mecanismelor şi maşinilor,
Institutul politehnic Braşov

SOLICITĂM GÎNDIREA CONSTRUCTIVĂ

Aş vrea să „schiţez" (termenul aparţine profesiei, aşa încît este, cred, binevenit) cîteva din caracteristicile examenului de admitere care, la institutul nostru, reprezintă o verificare îndeajuns de grea. Şi nu întîmplător : la ultimele sesiuni am avut cca 800 candidaţi pe 200 de locuri, adică 4 pe un loc, iar media minimă a fost 6,50. Înainte de orice „secret" al examenului de admitere vrem să atragem atenţia candidaţilor să-şi **verifice** cît mai bine înclinaţia şi vocaţia ; arhitectura este într-adevăr o meserie foarte frumoasă, dar şi extrem de dificilă. Simpla îndemînare în a „desena frumos", pe care mulţi părinţi şi candidaţi o consideră suficientă pentru alegerea acestei profesii — în acelaşi timp tehnică, ştiinţă şi artă — este, evident, insuficientă.

De altfel, şi cu aceasta răspund mai direct întrebării, în acest fel este şi orientat examenul de admitere. După cum se ştie, el cuprinde două probe de desen : **tehnic** şi **liber** (care sînt eliminatorii) şi două de **matematică — scris** şi **oral.**

În ce priveşte probele de desen, pe baza experienţei sesiunilor trecute, ne orientăm în stabilirea temelor pornind de la ideea că pentru arhitect desenul nu este un scop în sine, ci un instrument de lucru. **Proba de desen liber** este menită să verifice astfel nu capacitatea de a reda frumos sau de a interpreta artistic un obiect, ci de a-l „vedea", „înţelege" şi „reda" cu ochii şi mîna de arhitect. Căci, în arhitectură desenul trebuie să fie un mijloc de traducere a ideii şi de comunicare a ei de la proiectant la executant.

La **proba de desen tehnic,** fără îndoială, nu pretindem cunoştinţe ce vor fi însuşite după admitere (deşi, practic, mulţi candidaţi la arhitectură fac de sine stătător, un fel de an de studiu pregătitor). Dar **solicităm gîndirea constructivă a candidaţilor, verificăm logica de constructor.** În plus, apreciem şi acurateţa desenului, ştiinţa de a lucra corect în creion şi tuş, grija pentru aspectul estetic, capacitatea de reprezentare convenţională — în plan, secţie şi elevaţie. Le recomandăm, aşadar, candidaţilor ca, indiferent de temă, să urmărească **redarea unor forme frumoase, care să aibă totodată logică funcţională, să corespundă prin dimensiuni şi toate celelalte caracteristici cerinţelor de utilizare şi material.**

Conf. univ. Ştefan MANCIULESCU
prorector al Institutului de arhitectură „Ion Mincu"

PRINCIPALA DEFICIENŢĂ — REZOLVAREA PROBLEMELOR

La ultimele examene de admitere majoritatea candidaţilor au manifestat mari slăbiciuni la disciplinele matematice şi în special la partea aplicativă, la rezolvarea problemelor.

Credem că aceste lipsuri în pregătire se datorează într-o mare măsură şi programei stabilite de Ministerul Învăţămîntului pentru candidaţi în vederea admiterii. Astfel : din materia indicată pentru examenul scris de matematică la admiterea în Facultatea de fizică nu fac parte capitolele pe care candidaţii le-au studiat în ultimii ani de liceu, ci tocmai acele capitole ale matematicii elementare care le-au fost predate în clasele VI—VIII şi cu care ei au rupt de mult contactul direct.

Această inadvertenţă a fost repetată în cîteva rînduri de către conducerea facultăţii Ministerului Învăţămîntului, care nu numai că nu a luat nici o măsură, dar la consfătuirea din toamna trecută în vederea examenelor de admitere nu a invitat nici un reprezentant al conducerii Facultăţii de fizică. Inadvertenţa la care ne referim apare cu atît mai curioasă cu cît în toate celelalte institute unde la admitere se dă examen de matematică, în programă e prevăzută materia ultimilor ani de liceu. Pînă cînd însă Ministerul va rezolva aceste probleme, recomandăm candidaţilor să acorde o atenţie deosebită pregătirii pentru examenul scris de matematică, insistînd mai ales asupra capitolelor clasice din geometria elementară şi trigonometrie şi, în special, asupra părţii explicative a acestora — rezolvările de probleme.

Prof. univ. Nicolae BARBULESCU
decanul Facultăţii de fizică, Universitatea din Bucureşti
Prof. univ. Gheorghe MARINESCU
Facultatea de fizică

VIITORII VOŞTRI PROFESORI DESPRE EXAMENE

INSPIRAȚIA SAU MOTIVAȚIA ALEGERII PROFESIUNII

Ne aflăm între două momente hotărîtoare pentru orice elev de liceu : bacalaureatul și admiterea într-o școală superioară (facultate sau școală tehnică). Este un moment de răscruce, cînd absolvenții liceului au de dat un răspuns definitiv și bine chibzuit la întrebarea : ce profesiune îmi aleg ? Un asemenea răspuns, care angajează întregul viitor al tînărului, implică o dublă responsabilitate : față de societate și față de sine ; nimeni nu-și poate „proiecta" viitorul fără să-și pună în acord aspirațiile personale cu nevoile sociale.

În marea majoritate a cazurilor, absolvenții sînt deciși asupra profesiunii în urma unor preocupări mai vechi. O anchetă făcută recent în ajunul închiderii cursurilor la clasele a XI-a (la liceele nr. 3 „I. Neculce" și nr. 38 din București) arată că numărul elevilor nehotărîți, care oscilează între două sau mai multe posibilități, este destul de redus. Dintr-un număr de 313 elevi, din 12 clase a XI-a, numai 17 (adică 5,4 la sută) au declarat că sînt încă nehotărîți. Fiind absorbiți cu totul de grijile bacalaureatului, ei au refuzat să privească mai departe, amînînd decizia pentru ultimul moment. Bineînțeles, această atitudine este greșită, deoarece alegerea profesiunii nu este o chestiune de inspirație de moment, ci rezultatul unui lung proces de informare, autocunoaștere și deliberare, desfășurat în tot cursul școlii.

Faptul că cei mai mulți s-au decis este îmbucurător, dar nu și suficient. Important nu este atît faptul că majoritatea absolvenților au luat o hotărîre și pot indica o anumită profesiune preferată, cît direcția **în care s-au orientat și** motivele **pe care se bazează alegerea. Se pune, deci,** problema valabilității **alegerii.**

Mai întîi, în ce direcție se îndreaptă absolvenții liceului ? Ce profesiuni îi atrag mai mult ?

Ancheta la care ne referim — ca și alte cercetări pe aceeași temă — a înregistrat o orientare masivă spre învățămîntul superior (peste 90 la sută din numărul celor deciși). Răspunsurile elevilor, calculate statistic, indică o anumită ordine de preferință, pe primele locuri situîndu-se profesiunile de inginer, profesor și medic (ceea ce corespunde, în general, nevoilor de cadre cu o calificare superioară). Urmează apoi acelea de economist, geolog, cercetător în diferite domenii, arhitect, actor, ziarist, critic de artă ș.a. Romantismul vîrstei lasă loc și unor profesiuni care impresionează prin spectaculos și tentația aventurii (marinar, aviator, speolog etc.).

Afluența absolvenților spre învățămîntul superior este întrucîtva normală, dacă ținem seama de specificul liceului de cultură generală și de condițiile excepționale pentru studiile superioare create la noi. Surprinde însă interesul mai redus manifestat de elevi pentru școlile tehnice (cu profil industrial, de construcții, sanitar etc.). Din toate anchetele a rezultat că pentru școlile tehnice optează un număr mic de elevi (aproximativ 8 la sută), deși profesiunile pentru care pregătesc acestea au o mare importanță socială. S-a constatat însă că rezervele elevilor față de profesiunile de calificare medie rezultă, nu atît din subestimarea importanței profesiunilor respective, cît dintr-o insuficientă informare asupra școlilor tehnice și a conținutului muncii de tehnician, a condițiilor de muncă și a satisfacțiilor morale și materiale pe care le oferă.

Despre absolvenții care intră în producție, fără să candideze nicăieri, nu vom discuta acum ; la data aceasta, numărul lor este neînsemnat, dar crește sensibil după selecția operată la concursurile de admitere (de obicei, candidații care n-au reușit își iau un serviciu, urmînd să-și continue ulterior studiile).

Ce se poate spune însă despre motivația și valabilitatea **alegerii ? O parte din răspunsuri cuprind motivații ample și convingătoare în legătură cu specificul studiilor în școala superioară aleasă (de pildă, atracția deosebită pentru disciplinele „de profil"), importanța și conținutul muncii în viitoarea profesiune (ceea ce dovedește o cunoaștere suficientă a profesiunii preferate) și la posibilitățile proprii, verificate în împrejurări semnificative.**

Alte răspunsuri, dimpotrivă, cuprind motivații vagi și neconcludente pentru a putea justifica alegerea : motive afective, de tipul „îmi place foarte mult", „mă atrage" etc. (fără să poată explica ce îi atrage și de ce) ; influențe întîmplătoare (un prieten, un film ș.a.m.d.), anumite calcule materiale etc. Motivațiile de felul acesta pun serios sub semnul întrebării valabilitatea alegerii făcute. Pentru că, o alegere nu poate fi valabilă decît dacă se bazează pe un acord deplin între cerințele profesiunii și posibilitățile proprii, între aspirațiile personale și nevoile sociale.

Problema care se pune acut, în această perioadă, de pregătire pentru concursurile de admitere, este precizarea alegerii **școlii și profesiunii — de către cei nedeciși pînă acum — și** verificarea alegerii, **de către cei care s-au hotărît mai demult. Și pentru unii și pentru alții, găsim utile cîteva recomandări :**

În primul rînd, ca să vă precizați sau verificați alegerea, completați-vă informația despre profesiunea preferată. **Să știți că cele mai multe greșeli de alegere se fac din lipsă de informație, din imaginea falsă pe care și-o formează unii despre specificul școlii sau al profesiunii. Pe lîngă informațiile pe care le-ați primit în școală și în familie, căutați să vă documentați și singuri din prospecte, ziare, discuții cu specialiștii pe care-i cunoașteți etc.**

În al doilea rînd, trebuie să vă confruntați posibilitățile cu calitățile cerute de profesiune. **Dar pentru aceasta trebuie să vă cunoașteți bine, să știți ce vă place și ce nu, ce puteți și ce nu puteți face și care este domeniul în care puteți da maximum de randament. Autocunoașterea obiectivă este o condiție obligatorie ; școala vă îndrumează, familia vă dă sfaturi, prietenii vă îndeamnă într-o direcție sau alta, dar, în ultimă instanță, alegerea o faceți singur. De aceea,** nu puteți socoti alegerea definitivă decît atunci cînd ați răspuns afirmativ la întrebarea : corespund profesiunii pe care mi-am ales-o ?

În sfîrșit, nu uitați că succesul în muncă și satisfacția personală depind de interesul, dragostea și pasiunea pe care le puneți în muncă. **Profesiunile alese la întîmplare, după criteriul minimei concurențe la admitere sau al unor condiții exterioare conținutului muncii, duc, aproape întotdeauna, la eșecul în muncă și în viață.**

Mihai GHIVIRIGA
Șef de sector la Institutul de științe pedagogice

FACULTĂȚ

INSTITUTUL DE ȘTIINȚE ECONOMICE „V. I. LENIN" DIN BUCURESTI

Piața Romană nr. 6, telefon 11.06.10. Autobuz : 31, 33, 34, 37 și troleibuz : 82, 83, 86, 87.

FACULTATEA DE ECONOMIE GENERALĂ, cu următoarele secții : ECONOMIE POLITICĂ ; ECONOMIA INDUSTRIEI ; ECONOMIA AGRICULTURII ; STATISTICA ; MECANIZAREA și AUTOMATIZAREA EVIDENȚEI și CALCULULUI ECONOMIC ; CIBERNETICĂ ECONOMICĂ.

Recomandăm în mod deosebit candidaților secțiile de Economia industriei, Economia agriculturii și **Cibernetică economică** — secția cea mai nouă a institutului. Aceste secții pregătesc economiști pentru unitățile industriei și agriculturii socialiste. Rolul economiștilor în îndeplinirea sarcinilor de producție, în asigurarea realizării planului și a eficienței economice a investițiilor, în planificare, a crescut permanent în procesul construcției socialiste, egalînd aproape rolul specialiștilor tehnici. Importanța economiștilor în producția modernă a făcut ca ei să fie salarizați la fel cu inginerii.

FACULTATEA DE FINANȚE, CREDIT și EVIDENȚA CONTABILĂ, secțiile : FINANȚE și CREDIT ; EVIDENȚĂ CONTABILĂ. **FACULTATEA DE COMERȚ,** secțiile : ECONOMIA COMERȚULUI SOCIALIST ; ECONOMIA COMERȚULUI EXTERIOR ; MERCEOLOGIE.

Candidații vor fi examinați la matematică (scris și oral) și economie politică (scris).

La secțiile de Mecanizarea și automatizarea evidenței și calculului economic și Cibernetică economică, în loc de economie politică se va da examen la fizică ; la secția de Merceologie, proba de economie politică va fi înlocuită prin examen scris și oral la chimie, iar la matematică se va da doar examen scris. Candidații care vor opta pentru secția comerț exterior vor da examen scris și oral, alături de matematică la una din limbile străine moderne la alegere.

Pentru toate facultățile institutului durata studiilor este de 5 ani.

INSTITUTUL POLITEHNIC „GH. GHEORGHIU-DEJ" DIN BUCUREȘTI

La Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", București, în ziua de 1 iulie 1967 începe concursul de admitere în anul I, cursuri de zi și serale la următoarele facultăți : 1. — FACULTATEA ELECTROTEHNICĂ ; 2. — FACULTATEA ENERGETICĂ ; 3. — FACULTATEA AUTOMATICĂ ; 4. — FACULTATEA ELECTRONICĂ ȘI TELECOMUNICAȚII ; 5. — FACULTATEA MECANICĂ ; 6. — FACULTATEA TEHNOLOGIA CONSTRUCȚIEI DE MAȘINI ; 7. — FACULTATEA MECANICĂ AGRICOLĂ ; 8. — FACULTATEA TRANSPORTURI ; 9. — FACULTATEA CHIMIE INDUSTRIALĂ ; 10. — FACULTATEA METALURGIE.

Concursul va avea loc pe secții de specialitate.

Obiectele de concurs și disciplinele la care se dau probele scrise și orale sînt cele prevăzute în broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățămîntul superior", editată de Ministerul Învățămîntului în 1967.

Înscrierile pentru concurs se fac începînd din ziua de 15 iunie pînă la 30 iunie 1967.

Pentru candidații înscriși la concursul de admitere, institutul acordă, începînd cu 30 iunie 1967, masă și cazare contra cost în limita posibilităților.

UNIVERSITATEA DIN CRAIOVA

Strada Al. I. Cuza nr. 31, tel. 28.66.

Primește candidați la examenul de admitere pentru următoarele facultăți :

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, secția MATEMATICĂ
FACULTATEA DE CHIMIE, secția : FIZICĂ-CHIMIE
FACULTATEA DE FILOLOGIE, secția : LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ — secundar o limbă romanică (franceză, italiană, spaniolă).
FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE pregătește specialiști de înaltă calificare în ECONOMIA INDUSTRIEI, ECONOMIA AGRICULTURII, EVIDENȚA CONTABILĂ. Absolvenții acestei facultăți vor lucra ca economiști în marile unități industriale și agricole, în întreprinderile comerciale.
FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ pregătește ingineri în specialitățile : MAȘINI și APARATE ELECTRICE, AUTOMATICĂ. Absolvenții facultății vor lucra în marile întreprinderi constructoare de mașini și aparataj electric, de echipament electrotehnic, în institutele de proiectare a instalațiilor automate și în uzinele de construire a acestor instalații.
FACULTATEA DE AGRICULTURĂ, secția de AGRICULTURĂ, pregătește ingineri agronomi pentru unitățile agricole de stat și cooperatiste.
FACULTATEA DE HORTICULTURĂ, secția HORTICULTURĂ.

Durata studiilor la toate facultățile Universității din Craiova este de 5 ani.

INSTITUTUL PEDAGOGIC DE 3 ANI

Calea București, nr 265, tel. 16.21.
FACULTATEA DE ȘTIINȚE NATURALE, secția ȘTIINȚE NATURALE și AGRICOLE.
FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE, secția ISTORIE-GEOGRAFIE.

Ambele facultăți pregătesc cadre didactice pentru învățămîntul mediu.

CARE VĂ AŞTEAPTĂ

UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI

Bd. Gheorghe Gheorghiu-Dej 64. Troleibuz : 84 88, 89, Autobuz 33.

Primeşte candidaţi la examenul de admitere pentru facultăţile : MATEMATICĂ-MECANICĂ, FIZICĂ, CHIMIE, BIOLOGIE, GEOLOGIE-GEOGRAFIE, DREPT, FILOZOFIE, ISTORIE, LIMBA şi LITERATURA ROMÎNĂ, LIMBI SLAVE, LIMBI GERMANICE, LIMBI ROMANICE şi CLASICE şi secţia de LIMBI şi LITERATURI ORIENTALE.

Vă prezentăm în acest număr facultăţile de Fizică şi Chimie, ai căror absolvenţi lucrează în ramuri de cea mai mare însemnătate pentru economia naţională.

FACULTATEA DE CHIMIE, Splaiul Independenţei nr. 87—89. Tramvai : 13, 14. Autobuz 33. Troleibuz : 84, 85, 88, 89, cu următoarele secţii :

CHIMIE, BIOCHIMIE, FIZICĂ-CHIMIE. Secţia chimie pregăteşte specialişti în următoarele ramuri : chimie organică ; chimie analitică ; chimie fizică ; chimie fizică a macromoleculelor şi polimerilor ; radiochimie.

Absolvenţii facultăţii vor putea activa în institutele de cercetări în domeniul chimiei, în laboratoarele de analize ale marilor întreprinderi, în industria chimică, în învăţămîntul mediu şi superior. Durata cursurilor este de 5 ani.

FACULTATEA DE FIZICĂ, strada Academiei nr. 14, pregăteşte specialişti în următoarele domenii : FIZICĂ NUCLEARĂ, FIZICĂ TEORETICĂ, FIZICA CORPULUI SOLID, FIZICA MACROMOLECULELOR, BIOFIZICĂ, GEOFIZICĂ, ELECTRORADIOFIZICĂ, SPECTROSCOPIE ; studenţii facultăţii vor putea opta pentru una dintre aceste secţii la începutul anului al IV-lea.

Absolvenţii Facultăţii de fizică vor activa în institutele de cercetări ale Academiei sau departamentale. Amintim că mulţi dintre absolvenţii din anii trecuţi ai acestei facultăţi au obţinut rezultate de valoare muncind ca cercetători în Institutul de fizică atomică.

De asemenea, ei vor putea lucra în laboratoarele uzinale în calitate de cercetători, în învăţămîntul mediu şi superior.

INSTITUTUL DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE DIN IAŞI

Strada Universităţii nr. 16, tel. 43.16.

Institut cu tradiţie în învăţămîntul nostru superior, Institutul de medicină şi farmacie din Iaşi a pregătit numeroase generaţii de medici care activează astăzi cu succes pe tot întinsul patriei.

Avînd la dispoziţie un material didactic excelent, laboratoare foarte bine înzestrate, o bibliotecă de specialitate dotată cu cele mai noi publicaţii din domeniul medicinii şi farmaciei, studenţii institutului beneficiază în acelaşi timp de prezenţa unui grup de dascăli de prestigiu, profesori eminenţi a căror autoritate ştiinţifică e recunoscută pe plan continental şi mondial.

Predau în amfiteatrele institutului profesori cu renume, ca acad. Vasile Mîrza, acad. Vasile Răşcanu, acad. Iuliu Niţulescu, prof. dr. Oscar Francke, rectorul institutului, prof. Şerban Brătianu, prof. Iosif Niculescu, prof. Ioan Iancu.

Absolvenţii institutului pot lucra ca medici în unităţile spitaliceşti din ţară, ca cercetători în institutele de specialitate, ca specialişti în industria farmaceutică, în învăţămîntul superior.

Institutul are următoarele facultăţi :

FACULTATEA DE MEDICINĂ — secţiile MEDICINĂ GENERALĂ şi PEDIATRIE.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE — secţia STOMATOLOGIE.

FACULTATEA DE FARMACIE — secţia FARMACIE.

Durata cursurilor de zi este de 6 ani pentru facultăţile de Medicină şi Stomatologie şi 5 ani pentru Facultatea de farmacie.

În timpul concursului de admitere candidaţii pot beneficia de cazare şi masă în căminele şi cantinele studenţeşti.

INSTITUTUL DE PETROL, GAZE ŞI GEOLOGIE

UNIC ÎN SUD-ESTUL EUROPEI !

Bucureşti, str. Av. Traian Vuia nr. 6, Raionul 30 Decembrie. Troleibuz : 82, 83, 87. Autobuz : 31, 32, 34, 35.

Primeşte candidaţi pentru facultăţile : GEOLOGIE TEHNICĂ ; EXPLOATAREA ZĂCĂMINTELOR DE ŢIŢEI ŞI GAZE ; TEHNOLOGIA ŞI CHIMIZAREA ŢIŢEIULUI ŞI GAZELOR ; MAŞINI ŞI UTILAJ PETROLIER.

La succesele de prestigiu dobîndite de ţara noastră pe plan internaţional în ce priveşte concepţia, fabricaţia şi exportul de utilaj petrolier, o contribuţie însemnată a adus-o FACULTATEA DE MAŞINI ŞI UTILAJ PETROLIER prin formarea specialiştilor în acest domeniu.

Performanţele înalte ale utilajului petrolier de concepţie şi de fabricaţie românească au atras aprecierile elogioase ale specialiştilor şi au făcut ca el să fie exportat în peste 20 de ţări ale lumii. O dată cu exportul de utilaje şi instalaţii petroliere, SPECIALIŞTII NOŞTRI SÎNT SOLICITAŢI SĂ ACORDE ASISTENŢA TEHNICĂ necesară montării, punerii în funcţiune a utilajului şi instruirii personalului privind exploatarea şi întreţinerea instalaţiilor livrate.

Absolvenţii facultăţii pot lucra ca ingineri mecanici în institutele de proiectări şi cercetări de specialitate, în uzinele constructoare de maşini şi utilaje pentru industria petrolieră, în uzine specializate în reparaţia acestui utilaj, precum şi în numeroase schele petroliere, rafinării şi combinate petrochimice ca specialişti în montarea, repararea, exploatarea şi întreţinerea instalaţiilor tehnologice.

INSTITUTUL AGRONOMIC DIN BUCUREŞTI

Institut cu vechi tradiţii în formarea cadrelor de specialişti pentru agricultură a căpătat în anii socialismului o deosebită dezvoltare, dînd în prezent agriculturii ţării în fiecare an un număr mare de ingineri agronomi, ingineri horticultori şi medici veterinari, pentru întreprinderile agricole de toate profilele.

Activitatea viitorilor ingineri agronomi şi horticultori se desfăşoară în bd. Mărăşti nr. 59. unde se găseşte sediul central al institutului : rectoratul, Facultatea de agricultură, Facultatea de horticultură, căminele şi cantina, grădina botanică, serele etc.

Clădirile şi instalaţiile din bd Mărăşti 59 impun de la prima vedere prin aspectul lor nou, modern, elegant.

Laboratoarele Facultăţii de agricultură, spaţioase şi bine utilate, ca cele de Pedologie, Agrotehnică, Fitotehnie. Fitopatologie, te îmbie la o activitate intensă, susţinută, rodnică.

La Facultatea de horticultură, laboratoarele de Botanică, Pomicultură, Legumicultură. Viticultură, alături de livezile model de pomi şi o colecţie de viţă de vie — una din cele mai complete din ţară — oferă studenţilor posibilitatea să lucreze în condiţiile celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii contemporane.

Viitorii medici veterinari îşi desfăşoară activitatea în Splaiul Independenţei nr. 105, unde se găseşte Facultatea de medicină veterinară.

Facultatea de medicină veterinară, cu tradiţiile sale ştiinţifice de peste un secol, prin laboratoarele şi clinicile sale moderne, pune la dispoziţia studenţilor tot ceea ce ştiinţa şi practica veterinară a acumulat mai preţios din ţară şi de peste hotare.

Cele peste 400 cadre didactice ale institutului, în rîndul cărora sînt academicieni, directori de institute de cercetări, profesori emeriţi, folosesc pentru pregătirea profesională a studenţilor cele mai variate forme : prelegeri, lucrări practice, seminarii, excursii ştiinţifice de documentare, cercuri ştiinţifice studenţeşti.

Studenţii au la dispoziţie o bibliotecă dintre cele mai bine dotate, atît cu tratate, cursuri, şi alte lucrări de specialitate, cît şi cu numeroase volume de literatură beletristică.

Institutul agronomic „N. Bălcescu" asigură studenţilor condiţiile necesare de studiu şi de trai.

Astăzi institutul are 9 cămine, în care sînt cazaţi peste 70 la sută din studenţi.

Aceste cămine constituie un complex social studenţesc din cele mai moderne.

Concursul de admitere se va desfăşura pentru toate facultăţile între 1 şi 10 iulie 1967. Pentru facultăţile la care nu se completează cifra de şcolarizare prin concursul din iulie, se va organiza al doilea concurs între 2 şi 10 septembrie 1967.

Inscrierea la concursul de admitere se face la secretariatele facultăţilor între :

16—30 iunie 1967, pentru sesiunea 1—10 iulie 1967.

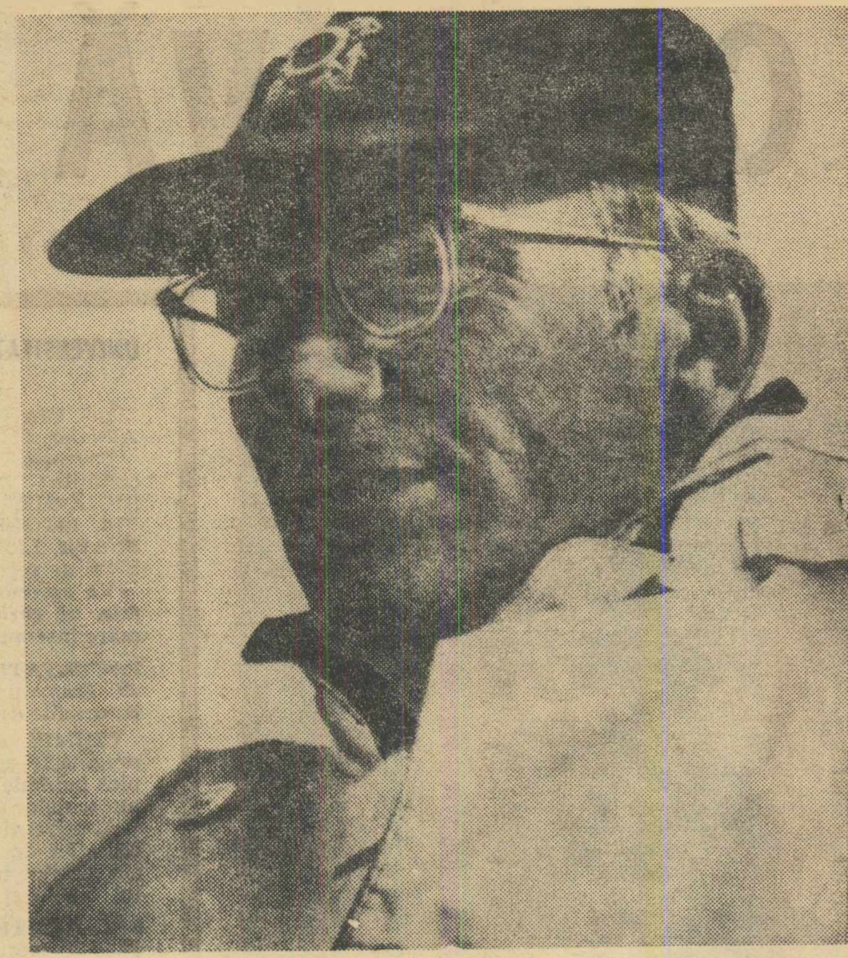
18 august — 1 septembrie 1967 pentru sesiunea 2—10 septembrie 1967.

„Eu trebuie să merg din nou în
jos pe mare,
Pe ape singuratice, pe cer
Şi tot ceea ce vreau e o
corabie înaltă
Şi-o stea de veghe la catargul
ei".

JOHN MASEFIELD

FRANCIS CHICHESTER

un Ulisse modern

UN SINGUR OM PE MARE ŞI PE CER

Articolul de faţă nu e o invitaţie la turism. E un elogiu adus unui bărbat bătrîn şi patetic, venit parcă dintr-o odisee pe care astăzi ziarele o scandează din goană după senzaţional. E vorba despre un bărbat care a descoperit marea, la vîrsta cînd oamenii obişnuiţi şi banali şi chiar oamenii deplini şi curajoşi se retrag şi se pregătesc de ultima lor mare călătorie. O nelinişte plină de vitalitate şi de uimire în faţa necunoscutului l-a împins, l-a smuls de pe ţărm, purtîndu-l de-a lungul întregii lumi într-o fantastică aventură a cunoaşterii.

Nu interesează cînd şi unde s-a născut; Francis Chichester a intrat deja în legendă! La 18 ani, cu 10 dolari în buzunar s-a aruncat pe bordul unui vas cu destinaţia Noua Zeelandă. Aşa au început marile sale călătorii geografice. Pînă la 26 de ani a fost pe rînd boxer de competiţii şi de pariuri furtunoase, miner în subteranele de huilă şi antracit ale Australiei, fochist pe locomotivele cu aburi, tăietor de lemne şi plantator în ferme particulare, proprietarul unei herghelii de cai, căutător de aur şi navigator. Pînă la aceste evenimente Francis Chichester a fost pe ocean doar un pasager oarecare la bordul unui pachebot de cursă lungă. Călătoriile pe propriile sale picioare, pe bicicletă, pe cal şi pe schi sînt fără îndoială spectaculoase şi temerare. Dar cum cu bicicleta şi cu schiurile nu se poate face o biografie...

Aeroplanul a fost prima sa aspiraţie de navigator. În 1929, după cursuri benevole de zbor în Australia şi în America, se urcă în carlinga celui mai perfect aparat al timpului şi străbate spaţiul Europei în lung şi în lat. Este episodul cînd cunoaşte România şi oamenii ei ospitalieri, în două escale consecutive, una undeva pe malul Dunării şi cealaltă lîngă Iaşi. *Întors în Anglia, realizează primul său drum aerian între Europa şi Australia la bordul unui avion care poartă un nume deja anecdotic „Gipsy Moth". A fost o călătorie grea de 180 ore de zbor pe 12.650 de mile. Epopeea a început la 21 decembrie 1929 la Londra şi s-a încheiat la 31 ianuarie 1930 pe aeroportul din Sidney. De data aceea n-a fost întîmpinat nici de fanfară şi nici măcar de prieteni. A fost un zbor singuratic şi tacit, un fel de verificare încordată a rezistenţei sale fizice şi psihice în condiţiile excepţionale ale unui zbor într-un necunoscut de multe ori tragic. Aşa au început călătoriile sale, recordurile sale de rezistenţă. Printre recordurile care-l consemnează în panteonul marilor navigatori prin spaţiu este cel realizat în 1939, cînd străbate primul distanţa dintre Anglia şi America la bordul unui avion hidromotor.*

S-ar fi putut retrage în liniştea unei ferme cu cîini de vînătoare şi pisici, scriindu-şi memoriile şi prezidînd familia la mesele de duminică sau în zilele onomastice. Ar fi putut să moară de infarct miocardic sau de cancer, acasă sau într-un spital oarecare. A avut chiar cancer la plămîni! A fost internat în spitale, radiografiat, dopat cu medicamente, prezentat ca un caz clinic studenţilor din Cambridge; i s-a spus că are cancer dar a refuzat ideea că se poate muri atît de stupid. Şi, la invitaţia unui prieten, trecînd peste boala care-l sufoca, pleacă pentru prima oară pe ocean într-o călătorie de scurtă respiraţie, într-o ambarcaţiune de doi pasageri. Se întoarce vindecat de cancer! Marea l-a vindecat de cancer! Şi din această clipă, viaţa lui, care aluneca spre un declin brutal, îşi schimbă... vîntul. Se ocupă de probleme de navigaţie, îşi construieşte o navă simplă şi în 1960 face primul său drum de unul singur pe o ambarcaţiune, de-a-lungul Atlanticului, între Plymouth şi New York. Avea 60 de ani!

Unii îl consideră un aventurier, alţii un nebun. Francis Chichester e un lucid! Eroismul său forţează imaginea sclerotică a oamenilor comozi şi banali. El dovedeşte lumii, umanităţii, cît de rezistent poate fi omul cînd luptă cu vicisitudinile naturii şi cu „implacabilul destin al existenţei". *În acest sens Francis Chichester este mai mult decît un erou de legendă şi de mit antic, este mai mult chiar decît Ulisse. El rătăceşte conştient pe ocean, între două continente situate la antipod, trăieşte singur şi înfruntă singur balansul oceanului, trecînd cu urechile acoperite cu ceară, strîns lipit de catarg, pe lîngă corul oamenilor obişnuiţi şi banali, care l-ar trage la fund.*

A. D.

Publicăm mai jos fragmente dintr-un interviu inedit transmis cu cîtva timp în urmă revistei noastre de o agenţie de presă australiană. Interviul a avut loc cu ocazia primei călătorii efectuate de Francis Chichester de la Plymouth la Sidney.

REPORTER: Unde v-a întîmpinat vremea cea mai rea?

FRANCIS CHICHESTER: Cea mai rea vreme a călătoriei am cunoscut-o în sudul Capului Bunei Speranţe. Am ajuns la Cap într-o primăvară timpurie cînd m-am aşteptat să fie rău şi evident... a fost rău. Teribil! Dar poate tocmai pentru că se numea Capul Bunei Speranţe... am scăpat.

REP.: Aţi fost descris ca un om singuratic. Cum combateţi singurătatea?

F. C.: Nu mă gîndesc prea mult la singurătate! Cînd te simţi în mîinile propriului tău destin şi al naturii eşti preocupat să ieşi teafăr din această luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu mai ai timp să-ţi explorezi angoasele.

REP.: Care a fost ziua cea mai scurtă din călătorie?

F. C.: Au fost peste 200! Cînd umbli pe mare, mergi repede, mai ales dacă urmăreşti soarele şi vrei să-l ajungi şi chiar să-l strîngi în braţe. Dar, în general, nu sînt un om care aleargă după zilele scurte!

REP.: Aţi trecut printr-o împrejurare meteorologică deosebită, care v-a pus problema supravieţuirii?

F. C.: Fără nici o îndoială. Pentru mine este încă şi astăzi absolut uimitor că o barcă, o coajă de nucă bună de aruncat la veveriţe, se poate ţine la suprafaţă. Am fost pus într-adevăr într-o situaţie dificilă dar mai mult în imaginaţie. Acum cîteva nopţi, de pildă, lucrînd la proră, mi-a venit deodată o idee: ce s-ar întîmpla dacă pupa ar fi scufundată în apă. M-am grăbit să mă uit dacă e adevărat ce-mi imaginam. Dar înainte de a mă uita, evident, m-am gîndit la tot ceea ce s-ar putea întîmpla într-un asemenea caz. Şi am avut emoţii. Noroc că totul era în ordine şi furtuna putea să-şi continue existenţa ei neliniştită mai departe.

REP.: Aţi face încă o dată această călătorie?

F. C.: Mă atrag întotdeauna asemenea călătorii. Mă atrag cu o forţă de maree. Dar nu ştiu dacă a doua oară ea ar fi la fel de interesantă.

REP.: V-a luat cîţiva ani din viaţa dv. această călătorie?

F. C.: Este posibil. M-am zbîrcit şi m-am făcut mic. Nu-ţi vine să dai pe mine nici o... ceapă uscată. Pe de altă parte, dv. ştiţi foarte bine că dacă puneţi în apă o ceapă uscată ea va deveni totuşi o adevărată ceapă. Iertaţi-mi comparaţia. Nu e prea... lirică, dar, cred eu, e sugestivă.

REP.: Judecata, sîngele rece, calmul, nu v-au părăsit niciodată?

F. C.: Ba da. Într-o noapte am simţit că sînt aproape gata să înnebunesc. Eram în strîmtoarea Barth. Aveam o vreme îngrozitoare şi trebuia să mă lupt cu valuri circulare. În orice moment mă puteam aştepta la o zmucitură şi inevitabil la o scufundare. Furtuna a ţinut toată noaptea. Biologic, nu mă simţeam epuizat, dar eram cu nervii arşi ca siguranţele. Dacă furtuna ar fi continuat, cred că nu mai aveam posibilitatea de a ne întîlni astăzi aici.

REP.: N-aţi suferit niciodată de nimic pe corabie? De pildă de o durere de dinţi?

F. C.: Ba da. Mi-am spart vîrful unui dinte. Am încercat să-l cîrpesc singur cu ciment. Apropo de chestiunea asta: trebuie să-mi recomandaţi cel mai bun dentist din oraş.

REP.: A fost singura „boală" pe care aţi „experimentat-o"?

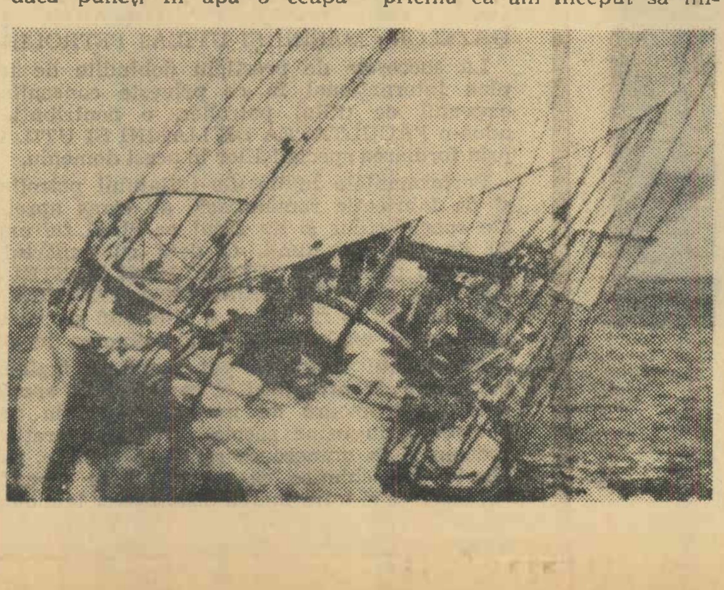
F. C.: Desigur, ar trebui să vă mai spun că am căzut o dată în barcă la plecare, şi m-am lovit la picior aşa încît mult timp după ieşirea în larg a trebuit să mă tîrăsc mai mult în mîini.

REP.: Ce aveţi de gînd să faceţi acum?

F. C.: N-aş vrea să vă spun, ca să nu vă jignesc. Aş vrea să dorm. Este lucrul pe care l-am făcut cel mai puţin în toată călătoria. Timp de 107 zile am fost de cart zi şi noapte. Au fost rare nopţile cînd am reuşit să dorm 7 ore.

REP.: A fost vreun incident care v-a făcut să rîdeţi în această călătorie?

F. C.: Nu prea. Poate din pricină că am început să îmbătrînesc. Am rîs o singură dată, în prima călătorie, cînd am trecut Atlanticul. Trebuie să recunoaşteţi, este greu să rîzi de tine în timp ce te ai confident numai pe tine.

REP.: Cum se explică faptul că aţi întreprins această călătorie şi... că aţi reuşit?

F. C.: Cred că orice lucru pe care-l întreprinzi trebuie să-l simţi ca o necesitate interioară. Dacă motivele sînt false, provocate din dorinţa de publicitate sau de cîştig, atunci tot efortul este absolut stupid. Dacă îţi e în natura ta să faci acest lucru, este altceva. În acest caz trebuie să-l faci.

REP.: Este aceasta natura dv?

F. C.: Am fost întotdeauna nenorocit cînd am pierdut ocazia de a realiza asemenea proiecte. Eu cred că nu trebuie să te abaţi de la scopul tău. Dacă nu încerci, vei fi un om nefericit!

REP.: Cunoaşteţi frica, teama?

F. C.: Teama este de asemenea un lucru pe care trebuie să-l învingi!

REP.: Intenţionaţi să vă opriţi?

F. C.: Nu pot să spun asta. Această călătorie m-a făcut însă să-mi dau seama că există o limită. Adevărul e că mi-am pierdut din vigoarea tinereţii. Aş avea un enorm ajutor din partea mea dacă... aş mai avea o dată puterea de la 20 de ani. Doamna Chichester — soţia mea — este cea mai minunată soţie pe care cred că a avut-o vreodată un navigator. M-a încurajat în tot ceea ce am întreprins, m-a făcut să înving greutăţile. Ea a simţit, ca şi mine, că acesta este un lucru pe care trebuie să-l fac.

REP.: Care este vîrsta dv?

F. C.: Un an mai puţin decît credeţi.

REP.: Aţi spus că sînteţi o persoană mai eficace cînd sînteţi singur. Puteţi să ne explicaţi aceasta?

F. C.: Nu ştiu. Sînt în general un om care gîndeşte încet şi cînd eşti singur ai mai mult timp de gîndit. Dar nu se poate spune că-mi place să fiu întotdeauna singur. Sînt îndrăgostit de viaţa de familie.

REP.: După ce aţi fost atîta vreme singur, care a fost sentimentul pe care l-aţi trăit în cele din urmă cînd v-aţi întîlnit cu oamenii aici la Sidney?

F. C.: N-aş putea să spun că m-am simţit foarte bine, pentru că primii oameni pe care i-am întîlnit au fost ziariştii.

RELIEF

● Tribulațiile imorale din punct de vedere social și uman ale unor tineri intelectuali ahtiați să parvină cu orice preț, să asalteze treptele ierarhiei profesionale și administrative în chip nedemn — iată maladiile pe care în cele două recente nuvele *„Ce iarnă grea!"* (Gazeta literară) și *„Moartea unui om mare"* (Luceafărul) Corneliu Leu le diagnostichează cu o intransigentă luciditate și o acuitate a observației psihologice remarcabilă. Dincolo de anumite prolixități, cele două proze atestă preocupări de creație majoră într-un peisaj beletristic în care abundă compuneri puerile.

● Rezumînd concluziile unui simpozion internațional de teatru ce a avut loc la Stockholm, George Dem. Loghin spune printre altele în „Contemporanul" de vineri, 2 iunie:

„Obiectivele pedagogice ce justifică rolul activ al disciplinelor umaniste în formarea intelectuală și artistică a viitorului actor atrag atenția și asupra unor interesante aspecte privind metodologia predării lor în institutele de învățămîntul teatral. Transmiterea cunoștințelor nu se poate limita la comunicarea unor noțiuni abstracte, ea trebuie să asocieze funcția informativă a lecției cu cea formativă, să apeleze la fantezia și sensibilitatea studentului, să trezească în mintea sa reprezentări active, imagini concrete, vii, sugestive prin plasticitatea lor".

Dată fiind funcția de prorector al Institutului de teatru „I. L. Caragiale" pe care o deține tov. G. Dem. Loghin nu putem decît să subscriem la cele de mai sus, în speranța că aceste premise ale unei temeinice formații intelectuale a viitorilor actori vor fi și în atenția acestei instituții de învățămînt artistic.

● Timp îndelungat în „Informația Bucureștiului", chiar pe pagina întîi, apărea o rubrică avînd în frunte un număr de telefon. Formînd acest număr, fiecare cetățean putea sesiza operativ unei redacții de serviciu o neregulă ivită într-un sector sau altul al vieții cotidiene a Bucureștiului. De multe luni această rubrică de o indiscutabilă eficiență a dispărut. Să i se fi redus „Informației Bucureștiului" numărul de posturi telefonice?

● Textul emisiunii de varietăți prezentată de Televiziune, duminica trecută, a fost semnat de *Dorel Dorian*. Redactorul emisiunii: *Ștefania Dorian*. Aceasta pentru mai multă *varietate!*

VÎRSTA MARILOR ELANURI — DINCOLO DE ECRAN

Într-un panoramic al producției cinematografice românești, filmul de tineret ocupă un loc însemnat; deși în general tematica de actualitate e pe al doilea plan la „Studioul București". Statistic din 2, maximum 3 filme de actualitate realizate într-un an, cel puțin unul pornește de la „problematica" tineretului. Tot statistic s-ar putea constata o trecere de la comedia facilă tip „Băieții noștri", „Alo, ați greșit numărul", „Vacanță la mare", „Dragoste la zero grade" sau „Un surîs în plină vară" la filmul care încearcă să abordeze veritabilul profil al tînărului contemporan, ca: „Gaudeamus igitur", „La vîrsta dragostei", „La porțile pămîntului", „Diminețile unui băiat cuminte" sau „Ultima noapte a copilăriei". Bilanțul statistic ar putea fi mulțumitor dacă ar fi însoțit și de un salt calitativ corespunzător.

Tineretul nostru cu marile lui bucurii și împliniri, cu entuziasmul, capacitatea intelectuală și puterea sa de muncă, cu iubirile sale înălțătoare, idealurile și pasiunile sale — rod al unui neîncetat efort de cunoaștere a lumii, e încă dincolo de ecran.

Tocmai despre acest „bilanț" calitativ ne propunem să discutăm în pagina de față...

Scenariul, se știe, este punctul de plecare al unui film. Dar un scenariu nu poate fi concretizat artistic de orice regizor. El devine o realitate pentru acesta din urmă doar atunci cînd simpatizează cu el, cînd simte că pe temeiul lui poate „visa". Deci scenariul trebuie să conțină în sine, pe lîngă o țesătură revelatoare de fapte, și acele virtuți care dezvoltă avîntul creator al regizorului. Or, după actualul sistem de definitivare a unui scenariu, în foarte rare cazuri cei care colaborează cu autorul scenariului sînt regizorii. Scenariul se definitivează, de regulă, prin aportul unor redactori, poeți, reporteri, prozatori, care prin specificul meseriei lor înclină spre o operă finită și nu spre una care se va realiza ca film. În loc să fie o permanentă bază de sugestie pentru regizor, scenariul devine o frînă pentru acesta. De aici poate și fuga după subiecte, cazuri și tipuri inedite cu orice chip, dar — filmele o relevă — foarte sărace în reflecții superioare. Cînd avem romancieri și nuveliști de o certă valoare, care s-au impus și cu opere în care viața tineretului nostru trăiește plenar, e greu de explicat de ce nu sînt antrenați în a colabora cu cinematografia. E drept, unii scriitori au fost solicitați dar, cei mai mulți dintre ei, și nu din cine știe ce motive oculte, au renunțat...

Apoi se publică foarte puține scenarii la filmele bune, românești sau străine, și în consecință prea puțini scriitori știu cum se face un scenariu. Așa cum există o revistă de teatru care publică piese inedite (din păcate prea puține dintre ele bune), ar trebui să existe și o publicație (cel puțin una) care să publice scenarii care n-au intrat încă în producție. Publicarea lor ar permite o selecție la care să ia parte si opinia publică. AM ȘTI ÎN ACEST FEL SI PE CINE SĂ DĂM VINA ÎN CAZUL NEREUȘITEI!

Tineretul e cel mai refractar la moralizarea dogmatică; el se vrea surprins în operele artistice în plinătatea sufletului său armonios, tonic și frămîntat de probleme cutezătoare. Să nu uităm că cea mai frumoasă poveste de iubire ne-o oferă Romeo și Julieta, care nu aveau mai mult de 16 ani...

Gh. SUCIU

★

Evident că finalitatea filmelor dedicate tineretului prin tematică sau gen ar fi putut avea o soartă mai bună dacă: 1) secția de scenarii a studioului București ar fi manifestat mai multă exigență față de unele manuscrise aprobate în virtutea unor necesități colaterale artei (astfel am avut prilejul să ne mirăm de problemele ce animă pe unii tineri — în Gaudeamus *sau* Un film cu o fată fermecătoare*); 2) susnumita secție pentru a-și împlini carențele într-un gen cu imense virtualități etice cum ar fi comedia (fie ea și muzicală), n-ar fi aprobat pseudointrigile prezente în asa-zisele comedii rare și de un nivel artistic ce se situează la limitele artei filmului. Oare tineretul nostru e reprezentativ pe ecran doar în secvențele (ce parcă circulă de la un film la altul) ceaiurilor cu nelipsitul twist, magnetofon si wisky?*

VIATA INTENS CREATOARE, CARACTERIZATĂ DE PASIUNEA PENTRU STUDIU, PENTRU PROFESIUNEA ALEASĂ, AXATA PE LARGILE COORDONATE ALE UMANISMULUI CONTEMPORAN ESTE ABSENTĂ PE ECRANELE NOASTRE. Departe de a răspunde realităților actuale, filmele dedicate tineretului par scoase din prăfuitele rețete ale cinematografului comercial.

NENUMĂRATELE VIZIONĂRI DIN OPERELE MARILOR CINEASTI N-AU CONSTITUIT NICI O LECȚIE PENTRU REGIZORII NOȘTRI? Se poate să mai vedem însăilate, fără nici o preocupare pentru calitatea filmului ca artă, momente de music-hall, semistriptease sau gaguri răsuflate — oferite drept mostre reprezentative pentru viața de astăzi a tineretului? *Cineaștii polonezi au format o grupă de creație ce cuprinde actori, regizori, scenariști din ultimii ani ai institutelor de specialitate. Ar fi atît de greu dacă am pune și noi în aplicare o asemenea sugestie?*

Poate numai tinerii creatori pot într-adevăr reflecta într-o manieră autentică la viața tineretului. Ar fi o experiență care ar rezolva într-un fel impasul filmelor despre tineret și care se cere grabnic pusă în aplicare. Altfel riscăm să încetățenim clișeele prăfuite, actualizate, în care se complac membrii unor anumite comisii de la Buftea.

Secvență din filmul românesc „Ultima noapte a copilăriei"

Călin STANCULESCU

★

Filmele noastre despre tineret au suscitat, în ultimul timp (și nu numai filmele), discuții animate și contradictorii, din care s-a degajat o confuzie esențială de interpretare a fenomenului artistic. S-a spus despre tinerii care apăreau pe ecran în diferite ipostaze că ei nu reprezintă adevărata față a tineretului nostru și că aruncă o pată de umbră asupra profilului moral al majorității. Uneori s-a mers și mai departe. Unele filme, care din această optică au fost considerate inapte pentru marele public, au fost propuse pentru deșeuri! De unde anume pornesc animozitățile? În general de la o cunoaștere si de la o tratare superficială de către cineaști a realității! Se întîmplă ca ziarele să extragă din realitatea cotidiană cazuri particulare mult mai pregnante, mai grave, cu semnificații mult mai adînci pe plan etic și social, în vreme ce filmele noastre despre tineret, pornind de la cazuri asemănătoare, particulare, au devenit evazive, lipsite de consistență dramatică și mai ales de substanță etică și filozofică. Cineaștii nu-și cunosc, de cele mai multe ori, eroii la fel de bine cum și-i cunosc de pildă reporterii chiar dacă se documentează, uneori din goana cotidienelor și hebdomadarelor, doar două-trei zile. Ei se mulțumesc să facă „variațiuni" pe o temă scrisă de „un scenarist" mai mult sau mai puțin autentic. CINEASTII UITĂ CĂ NUMAI PRINTR-O CUNOAȘTERE PROFUNDĂ, AMĂNUNȚITĂ A PARTICULARULUI SE POATE AJUNGE LA GENERAL, CA SĂ FOLOSIM RAPORTUL FILOZOFIC. *Pe de altă parte, cei care judecă opera de artă — în cazul nostru filmul — confundă și ei la rîndul lor adeseori aceste planuri. Ei cer nici mai mult nici mai puțin creatorului decît să scoată în lumina operei de artă ceea ce este general și aproape abstract — trăsăturile care unesc o generație, uitînd că această generație e compusă din mii, din zeci de mii, milioane de indivizi care se manifestă într-un fel al lor, particular.* Dar ceea ce e și mai grav, unii cer cineaștilor să aducă pe ecran eroi ai zilelor noastre, nu așa cum sînt ei în realitate, ci așa cum ar trebui să fie, după tiparele unor idei preconcepute. *Noi nu facem cinematografie științifico-fantastică!* Noi, deocamdată, trebuie să pătrundem mai adînc în resorturile intime care determină relațiile dintre individ și societate, dintre individ și existență, în viața complexă, plină de sinuozități, de metamorfoze ale tineretului în drum spre definirea personalității sale.

Adrian DOHOTARU

★

Filmul, ca și romanul nostru, se află în fața unei realități noi pe care nu se poate mulțumi numai s-o descrie, așa cum proceda inevitabil într-o etapă de început. Un sondaj în profunzime îi uimește parcă pe realizatori și în același timp îi derutează. Comozi, preferă să se furișeze în cea mai facilă modalitate și, anume, dau prioritate laturilor exterioare ale activității sociale și psihice umane. De aici stereotipia tipologică a filmului de tineret, cramponarea de cîteva profiluri șablon, de anumite trăsături ale individualității care încap într-un număr mic de scheme. *Și, prin repetare, aceste scheme devin arbitrare, filmul de tineret reluînd același lucru în decoruri diferite. Studioul „București" produce puține filme de actualitate (2—3 pe an) și din acestea majoritatea sînt filme despre tineret, față de 8 filme de actualitate pe an ce se produc în Polonia sau 8 în Iugoslavia... Comentariile nu sînt de prisos!* Imaginea globală a tînărului, desprinsă din filmele cunoscute, nu e în măsură să convingă; deși calitatea profesională a acestor realizări a crescut într-atît încît produce stări de extaz criticilor. SĂ NU UITĂM CĂ FILMUL E PERCEPUT DIN CE ÎN CE MAI MULT DE PUBLIC NU NUMAI CA OPERĂ DE ARTĂ, CI ȘI CA MIJLOC DE DESCIFRARE A LUMII ȘI OMULUI!

„Tineretul de azi, contemporan unei civilizații a imaginii, sensibil la forța de persuasiune a obiectivității cinematografice, flatat într-o anumită comoditate care-l dezarmează în raport cu abstractul, preferă filmul — *scria Jean Louis Bory.* Autorii de filme profită de această preferință..."

Da, profită, pentru a le prezenta microconflicte, pseudo-probleme și false intelectualități, amestecate cu cîteva bancuri sau scene-șoc!?

Ne aflăm într-o epocă în care adolescența a devenit aproape un mit social, ecou *al unui romantism tardiv*, care a opus mentalităților în curs de dispariție efortul gnoseologic autentic, sinceritatea, raționalismul, refuzul compromisului, intransigența, capacitatea de a lua prematur contact cu marile probleme ale vieții — toate atribute ale stării umane care este adolescența. *Cinematograful polonez, bulgarii cu acel neuitat „Soare și umbră", cehii Forman și Chtylova, Truffaut, Richardson și alți mari regizori ai lumii au imortalizat ipostazele eternei vîrste a purității.* ÎNTR-UN ASEMENEA CONTEXT FILMUL NOSTRU DE TINERET NU ÎNCEARCĂ SĂ PUNĂ ÎN VALOARE CARACTERISTICILE REALE ALE TÎNĂRULUI DE AZI, APELEAZĂ LA EXCEPȚII NESEMNIFICATIVE ȘI DIN PUNCT DE VEDERE ARTISTIC; SE DĂ LA O PARTE DIN FAȚA VIEȚII.

E. PATRICHE

tec

AȘA CUM TELEVIZIUNEA NE DELECTEAZĂ ÎN PAUZELE SALE CU INSPIRATELE MICRO-COMEDII ANIMATE ÎNFĂȚIȘIND PAȚANIILE LUI ROMEO SAU ISPRĂVILE FANTEZISTE ALE GRADINII ZOOLOGICE A FILMULUI DE ANIMAȚIE, ÎNCERCĂM ȘI NOI SĂ VĂ PREZENTĂM PENTRU „FERESTRELE" SESIUNII ASPECTE DIN MITOLOGIA EROILOR DESTINAȚI, PE PELICULĂ SAU ÎN PAGINILE MAGAZINELOR ILUSTRATE, SĂ VĂ DESTINDĂ PENTRU CÎTEVA CLIPE...

COMICSUL ÎNTRE REALITATE ȘI LEGENDĂ

Erou real, intrat în legendă, cow-boy-ul a suferit neîncetate metamorfoze, atît pe ecran cît și în magazinele ilustrate, în „*Comic Books*". Personaje celebre, Buffalo Bill sau Davy Crockett — devenit senator, intră în aceeași mitologie cu creatiile unor desenatori ca marele Brune Hoggarth.

RED RYDER. Din 1939 americanii descoperă Far Westul prin comicsuri. *Tarzan* al lui Hoggarth sau *Red Ryder* al lui Fred Harman devin personaje mitice. Eroilor cuceririi vestului li se suprapune veselul Tom Mix pentru a naște un personaj de saga : THE LONE RANGER, autor : Charlie Brown. La sfîrșitul războiului cow-boy-ul obosește. Începe să se îmbrace în „hot shirts", cîntă la chitară. Încarnarea acestui tip cu surîsul „alb" este :

GENE AUTRY, un om de afaceri care-și scrie singur scenariile, înregistrează discuri, joacă în westernuri cu cîntece, creează numere de music-hall. Calul său „Champ" devine un cal de circ

ZORRO. Apoi cow-boy-ul se hispanizează, poartă pălării andaluze și o capă lungă, neagră. Între 1930—1960 e epoca lui Zorro. Televiziunea și cinematograful intră în arena comicsului. Cow-boy-ii de pe ecran devin eroi de benzi desenate sub chipul actorului care i-a creat, ca în „*În numele legii*" cu Steve Mc Queen. Albume de imagini prezintă filme de succes ca „*Major Dundee*" sau „*Omul care l-a ucis pe Liberty Valance*".

TOMAHAWK. În fața succesului eroilor de science-fiction comicsul reacționează. *Two-Gun-Kid*, dar mai ales *Tomahawk* (încarnat de John Wayne) intră în luptă cu monștrii preistorici

LOBO. În 1966 un nou fenomen se produce. Pentru prima oară în Far Westul... literar, eroul este un negru : Lobo. Aventurile lui încep în 1866 după războiul de secesiune, cînd servește într-un regiment nordist

ȘORICELUL, PISICA ȘI A ȘAPTEA ARTĂ...

— Desenul animat clasic — animated cartoon *în engleză* (Moving Picture Cartoon — *în S.U.A.)*, Trickfilm *sau* gezeichnete Film *în germană*, multiplicația *în rusă*, dibujo animado *în spaniolă sau* manga *în niponă — și-a revendicat strămoșii în lanternele magice ale secolului XVII. Primele încercări de cinematograf — praxinoscopul, zootropul — s-au confundat cu debuturile desenului animat.*

— Mulți regizori își revendică supremația inventării genului : J. Stuart Blackton, director al companiei-pionier „Vitagraph", Gaumont etc. Dar creatorul genului e desigur Emile Cohl *(1908), primul său film intitulîndu-se „Fantasmagorie"*.

— Pînă în 1945 Hollywoodul a deținut incontestabil primul loc în producția desenului animat. S-au consacrat aici primii mari maeștri ai genului :

WALT DISNEY — cu Oswald

iepurele, Donald rățoiul, Pluto cîinele, Ferdinand taurul, Dumbo elefantul zburător... În 1924 a scos primul serial — „Alice in Cartoonland", *iar în 1927 —* „Mortimer Mouse" *— primul nume al lui Mickey. De fapt părintele lui* Mickey Mouse *este un alt mare desenator*, Ub Iwerks, *Disney numai l-a distribuit. Celebritatea lui Mickey a atins... paradoxul, șoricelul devenind chiar obiect de cult, sub forma unui idol de lemn, în Malaezia, le Negri-Sembilang. Disney, care avea o echipă numeroasă de gagmani — ce căuta efecte comice în biblioteca cu marii umoriști ai lumii — și-a întărit celebritatea și prin* Silly Simphonies, Albă ca zăpada și cei sapte pitici *(1938)*, Pinocchio (1939).

DAVE și MAX FLEISCHER — debutînd în 1920 cu seria „Afară din călimară", *avînd ca erou pe clownul Koko, au realizat pentru Paramount seria Betty Boop (interzisă pentru... atentat la pu-*

doare), Popeye — marinarul (din 1930), Bimbo, Simbad, Gulliver. Popeye, creat de E. C. Sugar ca reclamă pentru conservele de spanac, avea de luptat în multe serii pentru onoarea soției sale, Olive Oil (untdelemn de măsline)...

— În Europa școlile naționale au dat mulți realizatori de primă mînă mai ales după război. Paul Grimault în Franța, Jan Lenica și Waleryan Borowczyk în Polonia... dar mai ales iugoslavul Dusan Vukotici, premiat cu Oscar 1960 pentru „Ersatz" *și românul Ion Popescu Gopo, creatorul simpaticului omuleț din* „Scurtă istorie", „7 Arte" „Homo Sapiens" *și* „Alo, hallo..."

DE LA „BANDA DESENATĂ" LA „BANDELE FOTOGRAFIATE"

„Ambetată",coana Zița a lui Caragiale citea din scoarță în scoarță „Misterele Parisului". Romanele-foileton au fost cîndva cel mai bun mijloc de a „omorî" timpul și — uneori — prilejul răspîndirii unor opere de valoare. Locul lor l-a luat „banda desenată", secvențele grafice cu nelipsitul „va urma", care s-au mutat cu timpul din paginile revistelor pentru copii în marile periodice și chiar cotidiene. Salutată de unii ca un „fapt sociologic", „oglindă a contemporaneității", „literatură a viitorului", banda a devenit un caleidoscop al genurilor, de la „science-fiction" la „capă și spadă", a născut și lansat vedete întocmai ca Hollywoodul, nu fără a întîmpina însă serioase obiecții din partea acelora care văd în ea un mijloc de a reduce sau suprima lectura, de a o subordona imaginii și astfel de a favoriza doar mecanismele intelectuale inferioare.

BANDA DESENATĂ și FIGURAȚIA NARATIVĂ este titlul recentei expoziții organizate la Paris retrospectivă a celor mai diverse creații de gen de la „Buster Brown" **de Outcault, din 1904,** „Tarzan" **al lui Hoggarth,** „Saturn contra Pămînt" **al lui Scolari pînă la vestita** Barbarella **din zilele noastre. Alături de clasicele serii desenate apare și ultima inovație : romanul-foto** „Satanik", **apărut la Milano sub direcția lui Pietro Granelli. Din păcate noutatea e mai mult tehnică...**

MASCA FĂRĂ CHIP

Un serial polițist în mai multe „focuri"

de Eugen PATRICHE

7. ÎNAINTEA ULTIMEI RUNDE

La Poiana, portarul hotelului ne primi binevoitor. Avea un spirit de observație neobișnuit și imediat recunoscu semnalmentele ce i le dădui. „Un tip roșcat și altul mai scund, pictorul ? Da, au locuit cîteva zile aici..." „De unde știi că al doilea era pictor?" — întrebai. „Păi mi-a făcut și mie niște desene, răspunse omul. Tare îmi plac". „Pot să le văd și eu ?" „Poftiți".

Bătrînelul ne aduse cîteva foi de hîrtie pe care erau schițate în fugă măști populare stilizate, așa cum fac meșterii din nordul țării. Cred că s-a uimit nespus văzîndu-ne figurile buimăcite. Dar fiecare din aceste măști purta trăsăturile lui Ștefan Aldea ! Așa cum le văzusem pe statuie, reproduse sumar și totuși clar. Multiplicat, chipul mortului ne privea de pe fiecare desen.

Am citit atent numele înscrise în registrul de intrare al hotelului : „Mihai Olaru, născut 2-7-34, din București. Virgil Savu, născut 29-2-24, din București".

— Vasăzică cel scund era sculptorul nostru ? — sări Tudor. Și-a făcut, în fine, apariția ! Ai vreo idee cum dăm de ei ?

— Am mai multe, zîmbii.

Ne-am instalat confortabil pe canapeaua mașinii și am aprins o țigară. „Oamenii de profesia mea, îi spusei, au avut întotdeauna o repulsie organică față de crima perfectă. Nu pentru că ar fi o utopie, doar crime perfecte există — numai că nu sînt descoperite niciodată... Ci pentru că o socotesc materialicește imposibilă. De ce ? Un criminal e o excepție socială, dragul meu. El nu poate să acționeze avînd în vedere numai organele de anchetă, ci întreaga societate care îi este potrivnică, îl neagă. Și se trădează nu pentru că eu aș fi mai deștept decît alții, ci pentru că pur și simplu nu e loc pentru el în societatea noastră.

— Cu alte cuvinte, interveni Tudor, vrei să spui că dosarul Ștefan Aldea e rezolvat ?

— Da. Un cadavru îngropat într-o statuie... o idee ingenioasă, dar cam morbidă. Virgil Savu a reușit să-și șteargă urmele bine, n-a lăsat ca amintire decît chipul victimei cioplite în piatră, imortalizat. N-am crezut o clipă că ar fi vorba de o greșeală. Trăsăturile lui Ștefan au fost imprimate pe sarcofag ca să-l descoperim ! Rămînea să înțeleg : de ce ? Prima necunoscută. Apoi — unde a avut loc crima, ce a fost cu tablourile, de ce a fost răpită Anda... ? Directorul Marcu are un accident foarte asemănător cu un atentat... O ecuație destul de lungă, dar...

Se înserase. La sediul miliției locale ne aștepta o surpriză : Anda...

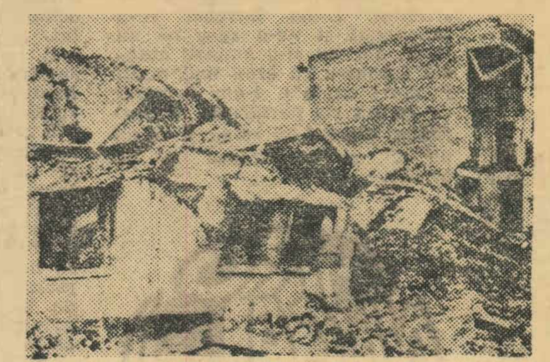
(Va urma)

CURSURI UNIVERSITARE ÎN... JUNGLĂ

● UN INSTITUT CU 5.500 STUDENŢI ŞI 13 FACULTĂŢI SUB BOMBARDAMENTE ● CURSURI DE FIZICĂ ATOMICĂ ŞI DE... AUTOAPĂRARE ● ECUAŢII NETERMINATE ŞI ALARME AERIENE ● ÎNVĂŢĂTURA – NECESARĂ CA OREZUL DE FIECARE ZI!

REPORTAJ TRANSMIS DIN ADĂPOSTURILE ANTIAERIENE ALE VIETNAMULUI

de Adrian IONESCU

O bombă americană a distrus o clădire a Universităţii din Hanoi...

...dar agresorii îşi vor primi pedeapsa

Un curs de fizică atomică. Profesorul Pham Duy Şien, candidat în ştiinţe, descoperă în faţa studenţilor săi tainele atomului cu minunile sale.

O imagine care nu iese cu nimic din comun dacă ea ar fi surprinsă în complexul universitar modern din Hanoi, şi nu în plină junglă, într-o clădire uşoară din bambus, a cărei încăpere adînc săpată în pămînt comunică, prin şanţuri, direct în adăposturi. Măsură de prevedere pe care o confirmă chiar în acel moment lupta aeriană ce s-a declanşat deasupra noastră. Băncile se golesc în cîteva clipe. Pe tabla neagră — ecuaţii matematice de gradul şase şi formule ce deschid noi orizonturi spre universul cunoaşterii.

Un univers ce nu poate fi distrus în ciuda faptului că au fost distruse institute şi peste 420 de şcoli şi licee, acestea numărindu-se în ultimul timp printre obiectivele tot mai preferate de aviatorii americani. Şi astăzi nu există în această ţară un singur sat, oricît de mic şi de izolat, fără şcoala sa.

Mai mult, astăzi pot fi întîlnite în zeci de sate din junglă cele 13 facultăţi, cu cei 5 500 de studenţi ai Institutului pedagogic din Hanoi. Oraşul universitar s-a transformat, datorită bombardamentelor tot mai dese asupra capitalei, în sate universitare, unde cursurile se desfăşoară, în continuare, nestingherite.

Am vizitat două din aceste sate. Grupuri electrogene construite în mare parte de studenţi dau energia necesară diferitelor experienţe ştiinţifice care se fac aici. Iar atunci cînd aceste posibilităţi nu satisfac, sînt puse în funcţiune mecanisme complicate acţionate hidraulic, iar unele chiar de forţa omenească, forţă care completează sursele tehnice de energie. Utilaje aduse de la Hanoi, dar şi aparate create prin forţe proprii de viitorii fizicieni, chimişti şi matematicieni, la care au fost folosite cu mare inventivitate părţi ale echipamentelor avioanelor americane doborîte, creează o ambianţă propice, chiar şi în aceste condiţii vitrege, pentru experienţe şi cercetări ştiinţifice. Finalitatea lor în producţie a devenit un punct de onoare pentru fiecare student. Adaptări la motoare, ceea ce a dus la economii de carburanţi, soluţii pentru construirea de linii electrice la joasă înălţime, în vederea camuflării lor împotriva bombardamentelor, un nou sistem de distribuire a corespondenţei, în condiţiile cînd despărţirea familiilor risipite în întreaga ţară a ridicat enorm numărul scrisorilor expediate zilnic — iată cîteva din contribuţiile cu aplicabilitate practică imediată ale activităţii ştiinţifice studenţeşti.

— Mergînd la ţară — spune studentul Uong — va trebui să fim nu numai învăţători. Trebuie să ne pregătim în aşa fel încît să facem faţă în orice împrejurări ale războiului. Nu vom uita niciodată că patria noastră a fost atacată mîrşav, că zilnic mor oameni, că tot ce s-a creat cu trudă e distrus sistematic, cu intenţia criminală de a transforma pămîntul nostru într-un pustiu, că se loveşte în tot ce avem mai bun în viaţa noastră, pentru a ne teroriza, pentru a ne abate de la lupta noastră dreaptă. Tocmai în aceste împrejurări grele noi trebuie ca prin munca noastră să ne cîştigăm în aşa fel încrederea oamenilor încît ei să ni se adreseze oricînd cerîndu-ne sfatul şi ajutorul nostru. Iată de ce pentru a fi de folos în orice situaţie, noi, studenţii, am iniţiat cîteva acţiuni. Am preluat în îngrijirea noastră ogoare, unde cultivăm tot ce ne trebuie pentru hrana noastră. Urmăm cursuri de autoapărare. Am cerut şi am obţinut ca studenţii cei mai buni dintre noi să stea în mijlocul eroilor apărători ai podului de la Ham Rong. Am cărat obuze în timpul luptelor, am reparat căi de comunicaţii şi de transmisii, am organizat pentru ostaşi, între două bătălii duse împotriva piraţilor aerului, şezători culturale. Ne călim pentru a fi de folos patriei în condiţiile cele mai grele.

— A preda şi a învăţa în aceste condiţii impuse de războiul de agresiune dus împotriva noastră, îmi declara Nguyen Chi Linh, directorul adjunct al institutului, au ridicat în faţa noastră probleme dificile. Lipsa unor materiale didactice, a unor aparate ştiinţifice, au impus reconsiderarea metodelor de predare şi însuşire a cunoştinţelor. Ne orientăm în activitatea noastră spre formarea unei gîndiri ştiinţifice care să permită viitorului profesor să se autoperfecţioneze. Şi sîntem mîndri de faptul că am răspuns cu înaltă exigenţă chemării partidului şi guvernului, dînd ţării tot mai multe cadre competente.

...La cîteva zile după vizitarea institutului am avut prilejul să întîlnesc absolvenţi ai acestuia cu ocazia unei călătorii prin cîteva localităţi. Fie că lucrau în munţi, în cătune izolate sau în sud în clase subterane ocrotite de adăposturi, la Haifong şi în alte oraşe bombardate aproape zilnic, fiecare se considera mobilizat la post, ca un luptător combatant. Înconjuraţi de stima şi respectul concetăţenilor, ei modelează cu delicateţe şi dăruire de sine generaţiile de mîine ale ţării.

— **Nimeni şi nimic** — sublinia unul din aceşti învăţători, Le Tat Thinh, pe care l-am întîlnit într-un sat din provincia Hai Duong, — **nu va putea împiedica poporul nostru de a da fiilor săi instruirea ce-a devenit tot atît de necesară pentru noi ca şi orezul de fiecare zi!**

---

alma mater XX

METAMORFOZE GEOGRAFICE

De vorbă cu prof. GEORGES CHABOT, director de onoare al Institutului de geografie din Paris, preşedinte al Comitetului naţional de geografie din Franţa

Unui geograf este firesc să-i punem mai întîi o întrebare de... geografie.

— **Aşadar, domnule profesor, cum vi s-a părut peisajul românesc pe care l-aţi cunoscut acum pentru prima oară?**

— Ei bine, e încîntător! Cred că România — ca şi Franţa de altfel — este printre puţinele ţări care oferă pe o întindere relativ mică o varietate atît de mare de forme de relief şi... frumuseţi. Cel mai mult se impun vizitatorului străin două aspecte strîns corelate: vitalitatea extraordinară a poporului şi construcţiile impunătoare materializate în uzine şi oraşe noi.

— **Prin ce se aseamănă şi prin ce se deosebeşte învăţămîntul de geografie francez faţă de cel din România?**

— Aş spune că diferă mai ales sistemul de organizare, care, de altfel, şi la noi este în continuă prefacere. În primul rînd, la noi, Institutul de geografie al Sorbonei este legat de Facultatea de litere, ceea ce nu înseamnă că nu avem legături strînse şi cu facultăţile de ştiinţe naturale. Apoi, geografii noştri studiază deopotrivă şi istoria. De altfel, aceste particularităţi se leagă şi de istoricul institutului, desprins ca o secţie din facultăţile literare, după primul război mondial, şi constituit abia apoi ca institut al Sorbonei.

Alte deosebiri provin din faptul că, neexistînd examen de admitere, cursurile sînt — mai ales în primul an — supraaglomerate. De aici, ca şi din unele întîrzieri în dezvoltarea construcţiilor pe măsura cerinţelor — o foarte mare lipsă de locuri în sălile de curs şi mai ales în laboratoare. Faţă de cele cîteva sute de studenţi la crearea facultăţii, cei 5 000 studenţi de azi pun probleme foarte complicate de cuprindere didactică.

— **Cum se realizează specializările?**

— Ele nu sînt precizate prin programa analitică, ci se realizează prin diplomă. Cursurile identice pentru toţi studenţii permit însă aprofundarea unor discipline, ţinînd seama de faptul că absolvenţii vor lucra ca profesori, cercetători sau funcţionari specializaţi în organismele de planificare etc. Modernizarea programei analitice urmăreşte de altfel tocmai aceste două scopuri: a) să cuprindă tot ce este nou în ştiinţa respectivă (voi cita, de exemplu, analizele bazate pe granulometrie); b) să răspundă necesităţilor noi de cadre geografice care, în ultimii ani, se fac tot mai mult resimţite în cele mai diferite domenii. În acest sens, iarăşi ca un exemplu, am creat pe lîngă institut **„Centrul de studii turistice"** cu cca 25 de studenţi şi cursuri de doi ani în care se pregătesc specialişti cu profil complex: geografic, sociologic, juridic — necesari organizării ştiinţifice a acestei ramuri de activitate umană.

F. M.

HEBDO MADAR

VIZITA PREŞEDINTELUI U. A. S. R. ÎN R. F. A GERMANIEI

Luni 5 iunie a.c. a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Frankfurt, MIRCEA ANGELESCU, preşedintele Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din România, care la invitaţia Uniunii Naţionale a Studenţilor Germani (V.D.S.) efectuează o vizită în Republica Federală a Germaniei.

CINE-O FACE CA NIȚĂ, CA NIȚĂ SĂ PĂȚEASCĂ!

Nu aprobăm și nu propovăduim dreptatea bîtei. Nu mai departe decît cu trei numere în urmă ne ridicam noi înșine, de la această rubrică, împotriva mardeiașilor care și-au mutat terenul de lucru din ungherele dosnice la stadion. Duminica trecută alt incident regretabil s-a petrecut în finalul partidei dintre Politehnica și Metalurgistul: cîțiva spectatori certați cu morala și cu bunul simț n-au permis arbitrului să părăsească terenul timp de mai bine de o oră, iar cînd, în sfîrșit, acesta a reușit să se strecoare — ajutat de organizatori și de doi milițieni — a fost bombardat cu pietre. Măsurile împotriva huliganilor au și început să se ia: terenul Politehnica a fost suspendat pe bună dreptate pînă la sfîrșitul campionatului, organele în drept sînt pe urmele principalilor vinovați care vor trebui aspru pedepsiți... În ceea ce ne privește — pe lîngă că am dezaprobat atunci, pe loc, atitudinea huliganică și ne-am dat concursul efectiv la calmarea cît de cît a situației — ne manifestăm deplinul acord cu asemenea măsuri, întrucît spectatorul nu are voie să intervină, orice s-ar întîmpla în terenul de joc.

Deznodămîntul întîlnirii dintre Politehnica și Metalurgistul nu trebuie însă desprins de climatul special în care a fost așteptată și s-a desfășurat această confruntare. Toată lumea își amintește că în iunie 1966 Federația de fotbal a făcut tot ce-a putut (*și s-a pretat la multe*) pentru a obstrucționa promovarea formației studențești în „A" și a deschide drumul primei categorii unei alte echipe, mai bănoase. *Metalurgistul a fost atunci unul din instrumentele acelei lucrături (vezi 0—5 cu Progresul). S-a întors însă roata evenimentelor și, acum, vînzătorii s-au prezentat în chip de cumpărători la Politehnica, drept care au fost dați pe ușă afară. Studenții spectatori n-au uitat toate aceste găinării și de aceea țineau morțiș ca echipa lor să joace cinstit și să azvîrle în „C" pe recidiviști.*

Ajungem astfel la cauza cauzelor incidentului pe care îl regretăm astăzi: arbitrajul. După ce, la scorul de 2—1 pentru studenți, Marin Niță s-a făcut că nu vede cum Păiș a fost catapultat în plasă în momentul cînd se pregătea să înscrie al treilea gol, a venit minutul 90. Metalurgiștii, care probabil știau ei ce știau, îl întrebau disperați „Ce faci, domnule?". El însă a tăcut, a adulmecat răbdător careul pînă cînd mingea a trecut linia de 16 m... și gata. A fluierat 11 m., iar după executarea acesteia — sfîrșitul. L-am întrebat ce-a sancționat și ne-a spus că un fault, dar nu și-a amintit autorul („pentru că erau mai mulți jucători acolo"), l-am întrebat de ce i-a zis portarului Rămureanu „lasă-i bă să ia și ei un punct" și a început să se bîlbîie.

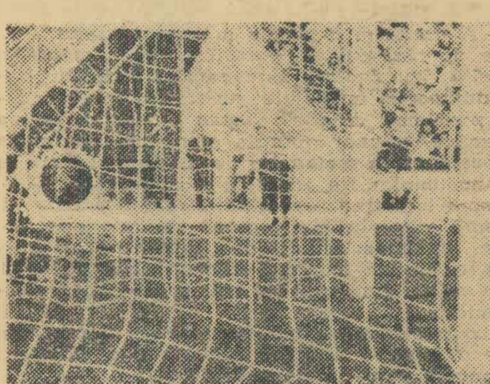

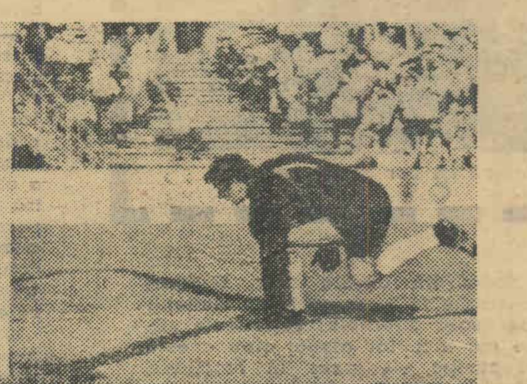
Penibilul și demult compromisul Niță a făcut de data aceasta un alișveriș pentru care trebuie să-și încheie definitiv cariera de cavaler în negru. După gafele făcute la Arad și Petroșani, federația însăși nu l-a mai programat. Acum era într-o fază de... reabilitare. Dîrdîielile de frică pe care le-a suportat el optzeci de minute și sancțiunea supremă pe care nu ne îndoim că i-o va aplica federația — să fie însă învățătură de minte și pentru cine-ar mai vrea să facă la fel.

Nu va fi însă de ajuns. De ani de zile, cîțiva arbitri necinstiți, care nu pot rezista ochiadelor diavolești ale banului, atentează la ceea ce are mai esențial și mai sublim sportul: cinstea, corectitudinea, loialitatea. *Ei viciază nu numai rezultatele viciază, iresponsabili și abrutizați, conștiințele tinerilor veniți cu gînduri curate să se întreacă pe terenul de sport de dragul sportului. La forul de specialitate s-au luat în ultimul timp unele măsuri de bun augur.* Dar nu trebuie să ne oprim la jumătatea drumului, ci să continuăm acțiunea de salubrizare morală a fotbalului. *Este oare întîmplător că tot mai multe voci se ridică împotriva arbitrilor incorecți și a vicepreședintelui Lupaș, ce și-a făcut un grup de acoliți cu care trage sforile? Grupul „Lupaș" este alcătuit — pentru cine nu știe — din progresiștii Ilie Drăghici, Gheorghe Popovici, Colossi, Paraschiv și din „fluierații" P. Sotir, I. Dobrin, Pop Gavrilă, Cornel Nițescu. Nu este aici locul potrivit să deschidem capitol pentru fiecare dintre aceștia; cititorii înșiși îi cunosc și noi sîntem gata să dăm amănunte într-o altă împrejurare. Cu aceasta am ajuns, de fapt, la ceea ce doream. Mîine se încheie — cum s-o încheia — campionatul.* Propunem ca federația să organizeze în cel mai scurt timp o amplă analiză a arbitrajelor, la care — de față fiind evident, și presa — să se spună lucrurilor pe nume, iar apoi să se ia măsuri radicale împotriva celor prinși cu mîța-n sac și a celor care-i susțin.

Doi colegi de la „Sportul popular" — pe care nimeni nu i-a văzut duminică dimineața la stadionul „Politehnica", dumnealor preferînd probabil să-și inaugureze sezonul de ștrand în loc să transpire la un meci de „B" — își permit să răstălmăcească niște declarații pline de adevăr și să insereze, sub un titlu agramat, părerile lor iresponsabile despre ceea ce s-a întîmplat. Ei cer, e adevărat, pe bună dreptate, pedepsirea huliganilor — ceea ce am cerut și noi mai sus. Dar nu spun nici un cuvînt despre escrocheria arbitrului, nici un cuvînt despre sumedeniile de nedreptăți care au dus echipa studențească și suporterii ei la capătul răbdării, care au creat o asemenea situație încît, cu toate eforturile ce le-au făcut și le fac, asociațiile studenților și organizațiile U.T.C. nu-și mai pot asuma răspunderea pentru manifestările unor înrăiți. Ne-am săturat de lupi moraliști! Poate n-ar fi rău dacă ziarul de specialitate ar organiza niște cursuri de etică gazetărească și le-ar aduce aminte celor doi colegi despre obligația cronicarului de a cunoaște și respecta adevărul și numai adevărul. Ar fi timpul pentru că — așa cum s-a demonstrat recent — oficiosul U.C.F.S. datorită informării și lipsei de principialitate în atitudine poartă și el răspunderea pentru eșecurile fotbalului nostru.

G. MITROI

Al. PÎRVU
— arbitrul de „cinci stele" —
comentează

DERBIUL DE ADIO

Fotografii de S. BAKCSI

Mă temeam că la Cluj voi fi martorul unei lupte pe viață și pe moarte. N-a fost așa pentru că localnicii, prudenți, au jucat toată repriza primă cu 6 oameni în apărare, bazîndu-se numai pe contraatacurile lui Ivansuc — aflat în formă de zile mari. Ieșenii au ieșit cu curaj la atac și păreau a fi mai buni, A venit însă fatalul minut 45, surprins în imaginile fotografice de mai sus. Golul a fost stupid, pentru că o minge pe care excelentul Constantinescu o aștepta în brațe a lovit un smoc de iarbă și, prinzînd efect, l-a păcălit. După cum se vede, Vornicu s-a grăbit să-și consoleze repede portarul și bine-a făcut; Constantinescu a apărat în continuare formidabil. Meciul era însă jucat. Clujenii, dezlănțuiți, și-au adus aminte că știu mult fotbal și nu mai puteau pierde în fața unei galerii care abia la 1—0 a prins glas. Este păcat că părăsesc prima categorie două echipe studențești care acum practică un fotbal apropiat cerințelor moderne. Greșelile din campionat se răzbună astăzi, cînd a venit vremea scadențelor.

CURSURI ÎN AER LIBER —

EXCURSIILE

Avem în mînă calendarul turistic al vacanței și încercăm regretul de a fi lăsat în urmă anii studenției. Itinerarele absorb cu forță magnetică programele organizatorilor — mult îmbunătățite —, își propun în mod vădit să capteze interesul; previziunile meteorologice sînt tot atît de neutre ca și altădată...

În Delta Dunării pot fi parcurse cinci trasee diferite — cu șlep dormitor și ceam, cu pontoane, bărci remorcate de șalupe, bărci la rame.

Amatorii de turism montan au de optat între a urca spinările muntoase ale Pietrei Craiului sau a străbate văile uriașului Făgăraș, între a traversa Parîngul sau a urmări drumurile de creastă din munții Rodnei.

În continuare, insistînd asupra turismului universitar — cîteva aspecte, merită poate, adîncite.

Așa cum sublinia Jacques Billiet, secretar general al F.I.J.E.T., într-o expunere susținută recent în cadrul unui colocviu internațional, **„trebuie mai mult ca oricînd să se facă din turism un mijloc de cunoaștere a istoriei și culturii popoarelor"**. De aceea, n-ar fi rău dacă în vederile conducătorilor de excursii **ar prima scopul esențial** — apropiere de inestimabilul ansamblu de bogății artistice, înțelegere profundă a istoriei etc. — ȘI NU ÎNDEPLINIREA SUPERFICIALĂ A PROGRAMULUI... Fiindcă, s-o recunoaștem, nu o dată s-a întîmplat să trecem „în stil american" pe lîngă ceea ce ar fi meritat să zăbovim —, nu o dată ne-am „rupt" de lîngă un muzeu, de lîngă un oraș, doar pentru că trăiam sub obsesia „atingerii obiectivului următor"!

Și o altă problemă, la același capitol: INFORMAȚIA PE CARE O PRIMIM ÎNTR-O EXCURSIE! **Să sperăm că ghizii, care au absolvit cursurile speciale din acest an, vor asigura îndrumarea competentă, indiferent dacă se face în munți, în Deltă sau la Sarmizegetusa!** Nu-i același lucru dacă în drum spre Giumalău afli că Ciprian Porumbescu a compus o suită de cîntece și cadriluri, vrăjit de aceste locuri, dacă ți se arată la Cozia fațadele și ți se atrage atenția asupra stilului bizantin, dacă ți se vorbește la Muzeul Grigorescu despre prietenia pictorului cu Vlahuță — și a fi lăsat la propria-ți inspirație, sau a ți se da (așa cum s-a întîmplat) explicații **„de serviciu"**, schematice și chiar eronate!

Excursioniștilor li se vor pune la dispoziție și monografii, pliante, ghiduri tipărite cu amănunte referitoare la obiectivele sau locurile din traseu, li se vor prezenta unele curiozități.

Răsfoind, într-o bună zi, o cărticică despre Tulcea am reținut că „Poarta de intrare" a Deltei a înflorit la poalele a șapte coline, iar pe cea mai înaltă dintre ele se organizează și astăzi serbări populare. De ce nu cuprind programele excursiilor participări efective la asemenea evenimente? O zi la horă în Țara Moților, o zi la stînă în Vrancea sînt cîteva momente de mare pitoresc emotiv într-o excursie cu condiția să se depună eforturile necesare organizării lor. Sau, în cazul excursiilor în circuit, s-au prevăzut și vizionări de spectacole în orașele de tradiție culturală prin care trec participanții? **O excursie nu presupune doar o trecere în revistă, ci și o cunoaștere, o documentare profundă: o excursie e într-un fel un curs în aer liber.**

Neîndoios, aceste excursii au și un caracter recreativ, de destindere. Iar organizatorii fac pentru seriile verii 1967 promisiuni dintre cele mai atrăgătoare. **Pe puntea tuturor vaselor care vor „patrula" în Deltă, seara, se va dansa (după muzică bună!); se pun la dispoziție, amatorilor, jocuri distractive, șahuri, echipament de submersie, unelte de pescuit; la proră vor fi amenajate bufete cu dulciuri, țigări, răcoritoare, cafea. „Alpiniștii" vor aprinde focuri de tabără; în proiect sînt înscrise zile de repaus la taberele de corturi ale U.A.S.R. — cu plajă și baie în lacuri glaciare, cules de zmeură, concursuri distractive.**

Și se mai pot încă introduce: **„micro-campionate de pescuit sportiv"** (chiar și la munte), **concursuri de înot, concursuri „Cine știe, cîștigă" despre itinerariile străbătute, concursuri de orientare turistică. Cei mai talentați caricaturiști din toate seriile pot fi provocați la o întrecere cu premii; iar din lucrările reușite să se constituie o expoziție volantă care să „circule" în toamnă, prin toate centrele universitare.** DAR CÎTE PROGRAME NU SE MAI POT ALCĂTUI LA INIȚIATIVA TURIȘTILOR!!!

Acum Delta, muntele, orașele încă vă mai așteaptă. Pînă la sfîrșitul sesiunii de examen vă mai puteți înscrie în excursiile organizate pe țară de către U.A.S.R. Și e păcat să pierdeți un asemenea prilej...

Roxana COSTACHE

Prezentarea artistică: DUMITRU MOLDOVEANU și Radu VINCENZ Titluri și vignete: Constantin ZISU.
Fotografia: Emil COJOCARU. Corectura: Filofteia ANDREESCU și Minodora LUPU. Paginația: Richard LUCIAN și Gheorghe TONE

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.